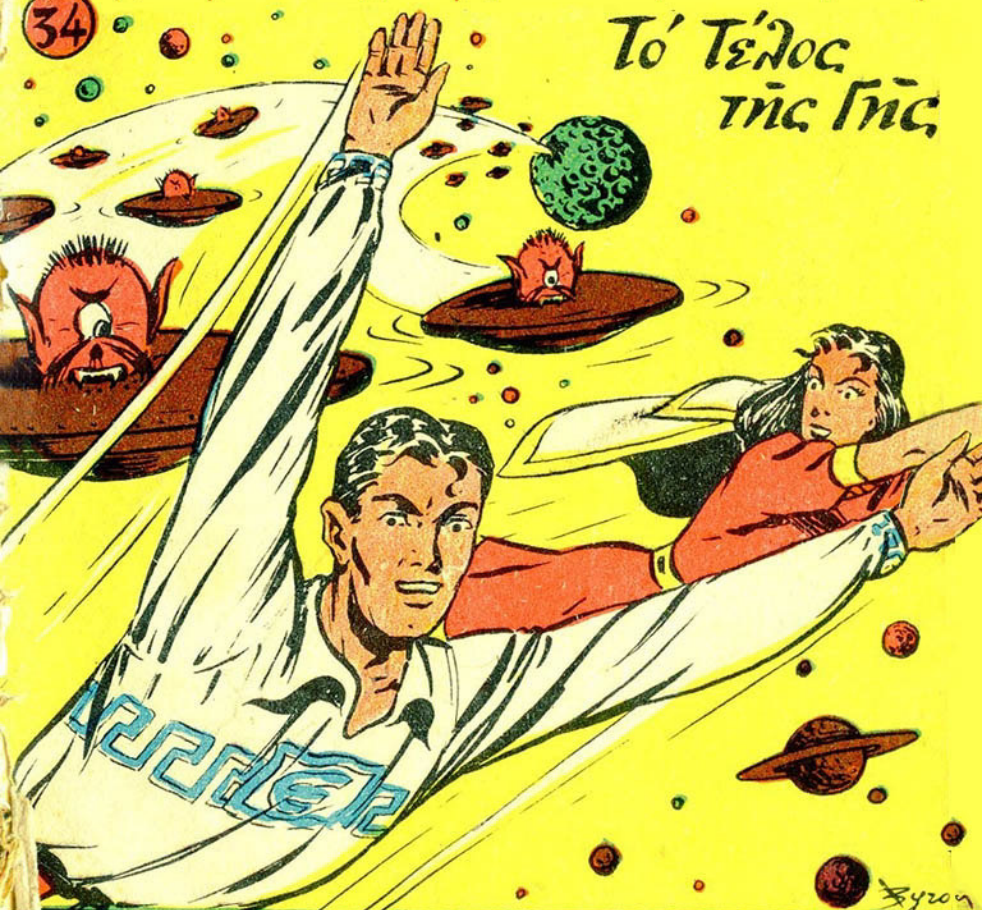

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

34

Τό Τέλος
της Γης

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο ΞΑΛΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Οί... Δισκοκέφαλοι!

ΖΟΥΓΚΛΑ απλώνεται καταπράσινη κάτω από τις ζεστές ακτίνες του ήλιου.

Μέσα στα φυλλώματα των δέντρων, έξωτικά πουλιά με πολύχρωμα φτερά κελαδοούν γλυκά και ξένοιαστα. Πιο πέρα, μικροί πίθηκοι χοροπηδούν από κλαρί σε κλαρί αφήνοντας σιγανά χαρούμενα γρυλλίσματα.

Σ' ένα χωριό από καλύβες φτιαγμένες με χόρτα, μιὰ φυλή ιθαγενών τόχει στρώσει στο γλέντι.

Σε μεγάλες φωτιές ψήνεται τεράστια θουβάλια, πού οί κυνηγοί της φυλής είχαν

σκοτώσει την προηγούμενη μέρα. Οί άγριοί, γύρω από τις φωτιές, χορεύουν με ένθουσιασμό, χτυπώντας τα στήθη τους με τις γροθιές τους και αφήνοντας ούρλιαχτά χαράς! Πότε - πότε, σταματούν τὸ χορό, τρέχουν κοντά στις φωτιές, άποσπούν μεγάλα κομμάτια από τὰ μισοψημένα ζώα και συνεχίζουν τὸ χορό τους τρώγοντας τὸ κρέας με άπληστία!

Γύρω από τὸ χωριό, πού είναι ζωσμένο από έναν πανύψηλο φράχτη φτιαγμένο με κορμούς δέντρων, έχουν μαζευτῆ πολλά θηρία τραθηγμένα από τὴν ὁσμὴ τῶν ψητῶν!

Λιοντάρια και τίγρεις τριγυρίζουν ἐκεῖ πεινασμένα, μουγγρίζοντας και γλείφον-

τας τὰ χεῖλη τους, ἐνῶ οἱ μεγάλες οὐρές τους σαλεύουν μὲ δύναμι στὸν ἀέρα.

Καὶ τότε, πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα, μέσα στὸ γαλανὸ οὐρανό, κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους κάτι μικροσκοπικά ὀρθὰ δάκια, ποὺ λάμπουν στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἔρχονται ἀπὸ ψηλά καὶ κατεβαίνουν μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα!

Εἶναι κάτι μικροὶ δίσκοι, σὰν μεγάλες φακές, ποὺ ἡ διάμετρος τους δὲν εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ μισό μέτρο. Εἶναι φτιαγμένοι ἀπὸ γυαλιστερό μέταλλο καὶ κινεῖνται μὲ τρομακτικὴ γρηγοράδα, σκίζοντας τὸν ἥσυχο ἀέρα.

Τὸ πιὸ παράξενο ὅμως καὶ πιὸ ἐκπληκτικὸ στοὺς δίσκους αὐτοὺς εἶναι ὅτι, στὸ κέντρο τους ἀκριβῶς, ὑπάρχει ἓνα κεφάλι!

Ἐνα κεφάλι ὄχι ἀπὸ μέταλλο ἀλλὰ ἀπὸ σὰρκα καὶ ὀστέα!

Ἐνα τερατώδες κεφάλι, ποὺ ἔχει ἓνα μοναδικὸ μεγάλο καὶ γουρλωτὸ μάτι στὴ μέση τοῦ προσώπου του, κόκκινο δέρμα, μεγάλα ἄγρια δόντια, μουστάκι καὶ μιά τούφα ἀπὸ ὀρθία σκληρὰ μαλλιά στὴν κορυφή!

Τὸ θέαμα τῶν μικρῶν αὐτῶν «δισκοκέφαλων», ποὺ σκίζουν τὸν ἀέρα κυττάζοντας γύρω μὲ τὸ γουρλωτὸ μάτι τους, εἶναι ἀποτρόπαιο καὶ ἀηδιαστικό!

Τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ ἱπτάμενα πλάσματα χαμηλώνουν γοργὰ καὶ σταματᾶνε πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν,

ποὺ ἀνυποψίαστοι συνεχίζουν τὸ γλέντι τους.

Μιά λεπτὴ σκὼν θγαίνει ἀπὸ τοὺς «δισκοκέφαλους» καὶ σκορπίζεται κάτω. Πέφτει ἄργα πάνω στὸ χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν καὶ ὅτὶ ζούγκλα γύρω.

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἐκπληκτικὸ. Οἱ ἄγριοι, τὰ θηρία, οἱ πίθηκοι, τὰ πουλιά, σωριάζονται στὸ χῶμα, χάνοντας τὴν αἰσθήσεις τους.

Οἱ «δισκοκέφαλοι» ἀνυψώνονται στὸν ἀέρα καὶ χάνονται ἀναπτύσσοντας δαιμονισμένη ταχύτητα.

Τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι μένουν γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἀσάλευτοι χάμω, ἀναίσθητοι.

Ἐπειτα, ἀρχίζουν νὰ κινεῖνται καὶ νὰ σηκώνονται ἄργα. Τὰ λιοντάρια καὶ οἱ τίγρεις σηκώνονται πρῶτα. Κάνουν μερικὰ βήματα τρεκλίζοντας καί, σκύβοντας, ἀρχίζουν νὰ... θόσκουν χορταράκι θελάζοντας σὰν πρόβατα!

Οἱ μικροὶ πίθηκοι δὲ σηκώνονται ὀρθιοί. Μένουν ξαπλωμένοι χάμω καὶ σέρνονται παράξενα σφυρίζοντας σιγανὰ σὰν φίδια!

Τὰ πουλιά συνέρχονται κι' αὐτά, μὰ δὲν πετοῦν! Ἀπειναντίας, χρησιμοποιοῦν τὰ φτερά τους καὶ τὰ πόδια τους γιὰ νὰ περπατοῦν σὰν τετράποδα ζῶα, ἐνῶ ἀπὸ τὰ λαρυγγία τους θγαίνουν οὐρλιαχτά, ποὺ θυμίζουν τσακάλια!

Οἱ ἄγριοι ξυπνοῦν ἀπὸ τὸ λήθαργο, ὅπου τοὺς εἶχε ρίξει ἡ σκὼν τῶν «δισκοκέφα-

λων». Μὰ τὰ ψητὰ μένουν ξε-
χασμένα στις φωτιές καὶ καί-
γονται σιγά - σιγά. Οἱ ἀν-
θρώποι περπατοῦν μὲ τὰ τέσ-
σερα σὰν ζῶα τριγυρίζοντας
μέσα στὸ χωριό!

Ἄλλοι θρυλῶνται σὰν λι-
οντάρια, ἄλλοι νιαουρίζουν
σὰν τίγρεις, βελάζουν σὰν
πρόβατα, γαβγίζουν σὰν σκυ-
λιά, οὐρλιάζουν σὰν λύκοι,
μουγγρίζουν σὰν θόδια! Με-
ρικοὶ κάνουν τεράστιους σάλ-
τους στὸν ἀέρα, σαλεύοντας
τὰ μπράτσα τους σὰν φτερά
καὶ ἀφήνοντας βραχνὰ κρα-
ξιμάτα πουλιῶν!

Τὰ μάτια τους εἶναι τώρα
θολὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ μιὰ
θλακώδη ἔκφρασι, πού θυμι-
ζει περισσότερο μάτια ψαρι-
ῶν παρὰ ἀνθρώπων!

Μερικοὶ θγαίνουν ἀπὸ τὸ
χωριό, σκορπίζονται μέσα στὴ
ζούγκλα καὶ ἀπομακρύνον-
ται μέσα στὴν πυκνὴ θλάστη-
σι. Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ αὐτοὺς
συναντᾷ μερικοὺς πάνθηρες
πού τριγυρίζουν πεινασμενοί.
Στὸ ἀντίκρουσμα τῶν θηρίων
οἱ ἰθαγενεῖς δὲν κυριεύονται
ἀπὸ φόβο. Δὲν τὸ θάξουν στὰ
πόδια. Μόνον στὴ θέσι τους
ἤσυχα - ἤσυχα καὶ ἀφήνουν
τοὺς πάνθηρες νὰ τοὺς κατα-
σπαράξουν, χωρὶς νὰ ἀντι-
σταθοῦν καθόλου!

Ἀπὸ τὸν οὐρανό, κατεβαί-
νουν τώρα ἄλλα παράξενα
ἀντικείμενα. Εἶναι διαφανεῖς
σφαῖρες, φτιαγμένες ἀπὸ ἕνα
εἶδος γυαλιοῦ. Εἶναι τόσο με-
γάλες ὥστε νὰ χωροῦν μέσα
τοὺς ἕναν ἄνθρωπο!

Χαμηλώνουν γοργὰ πρὸς

τὴ γῆ καὶ μπορεῖ κανεὶς εὐ-
κολὰ νὰ ξεχωρίσῃ στὸ ἐσωτε-
ρικό τους κάτι πλάσματα πού
μοιάζουν μὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ
χωρὶς νὰ εἶναι ἀνθρώποι. Ἡ
πρόσωπό τους εἶναι κτηνώδες
καὶ στὴ ράχη τους ἔχουν ἀγ-
καθωτὲς προεξοχές σὰν δει-
νόσαυροι!

Ἀπὸ τὰ γυάλινα τειχώμα-
τα τῶν σφαιρῶν προεξέχουν
οἱ κἀννες παράξενων ὄπλων.

Ἐνα ὁμῶς ἀπὸ τὰ πλάσμα-
τα αὐτὰ δὲν εἶναι τερατώδες.
Εἶναι ἕνας κανονικὸς ἄνθρω-
πος. Εἶναι γέρος μὲ σατανικὴ
ἔκφρασι στὸ μεγάλο κεφάλι
του καὶ γυαλιὰ στὰ μάτια.

Οἱ σφαῖρες σταματοῦν πά-
νω ἀπὸ τὸ χωριό. Ὁ γέρος
παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον
τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους,
πού συμπεριφέρονται τόσο ἀλ-
λόκοτα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρα-
σι τῆς σκόνης τῶν «δισκοκέ-
φαλων», καὶ λέει μὲ χαρά:

— Περὶφημα! Τὸ ὄπλο μου
λειτουργεῖ στὴν ἐντέλεια!
Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ ἐχθροὶ μου
δὲ θὰ μπορέσουν νὰ σώσουν
τὸν κόσμο!

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ
πλησιάζει μιὰ μικρὴ συσκευή
στὸ στόμα του:

— Ἐμπρός, Σφαιράνθρω-
ποί μου!, λέει. Δοκιμάστε τὰ
ὄπλα σας!

Ἡ φωνὴ του ἀκούγεται κα-
θαρά μέσα σ' ὅλες τὶς γυάλι-
νες σφαῖρες.

Οἱ Σφαιράνθρωποι γυρί-
ζουν τὰ ὄπλα τους πρὸς τὸ
χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν καὶ τρα-
βοῦν τὴ σκανδάλῃ. Ἀπὸ τὰ
ὄπλα βγαίνουν ἐκτυφλωτικὲς

λάμπεις, πού κάνουν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου νὰ φαίνεται σὰν φῶς ἀπὸ κερί!

Τὸ χωριὸ κάτω ἔχει ἐξαφανιστῇ! Καλύθες, ἄνθρωποι, ζῶα καὶ δέντρα ἔχουν μεταβληθῇ σὲ στάχτη! Ἕνα ὁλόκληρο χωριὸ ἔχει ἐξαφανιστῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς! Ἕχει γίνεи στάχτη, χωρὶς φωτιά, καπνοὺς καὶ φλόγες!

Οἱ γυάλινες σφαῖρες ἀνυψώνονται γοργὰ πρὸς τὸν οὐρανό. Μέσα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, ὁ γέρος μὲ τὸ μεγάλο κεφάλι καὶ τὰ γυαλιὰ στὰ σατα-

— Κύριε ἐλέησον!, μουντουρίζει.
— Ἅγιοι Πάντες!...

νικά του μάτια γελáει διαβολικά:

— Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!...

Ὁ ποιητής...
Κοντοστούπης!

Η ΖΩΗ σ' ὁλόκληρη τῇ γῇ συνεχίζει τὸ ἀδιάκοπο κύλισμά της, χωρὶς κανένας νὰ ὑποψιάζεται ὅτι μιὰ καινούργια ἀπειλή, μιὰ πρωτοφανὴς συμφορὰ κρέμεται πάλι πάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα...

Στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἀσία καὶ στὴν Ἀμερική, οἱ ἄνθρωποι πηγαινοέρχονται ἄλλοι χαρούμενοι, ἄλλοι στενοχωρημένοι, ἀνάλογα μὲ τὴν πορεία τῆς ζωῆς τους, ἄλλοι μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη μῖσος κι' ἄλλοι μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη...

Στὴ Νέα Ὑόρκη, στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ δημοσιογράφου Τζιμ Μπάρτον, ἕνας νάνος μὲ κωμικὸ πρόσωπο καὶ μεγάλη ἀστεία μύτη, ὁ θρυλικὸς Κοντοστούπης, κάνει βόλτες ἀπαγγέλλοντας ποιήματα!

«ὦ λουλούδια, ὦ πουλιά!
ὦ οὐρανοκατέβτες λάμπεις!
Ὁ τρομερὸς Κοντοστούπης
πτερνίζεται κι' ὁ κόσμος τρέμει!..»

Σταματάει καὶ λέει κυττάζοντας γύρω μὲ καμάρι:

— Μωρὲ μπράβο μου! Ἡ μουνα ποιητὴς καὶ δὲν τῶξε-ρα! Πήγαινε χαμένο τὸ ταλέντο μου! Φτοῦ νὰ μὴν ἄβα

σκαθώ! Τέτοιους στίχους ούτε ο Όμηρος, ούτε ο Γκαίτε, ούτε ο Σαίξπηρ δεν έχουν φτιάξει!

Και συνεχίζει σηκώνοντας τα χέρια του ψηλά:

«?Ω μεγάλοι Θεοί των ούρανών!
Κατέβητε να καμαρώσετε
τόν... ήρωα των ήρώων,
τόν... πολεμιστή των πολεμιστών,
τόν... δαμαστή των... κεραυνών,
τόν τρομερό Κοντοστούπη:
Κυττάξτε... φοδερό σουλουπί!
Κυττάξτε... στήθη πλατειά!
Κυττάξτε ...τρομερή ματιά!
Κυττάξτε ...δυνατά μπράτσα!
Κυττάξτε... μοδόρα φάτσα!
Κυττάξτε...»

Σωπαίνει και τα μάτια του ανοιγοκλείνουν παραξενεμένα. Στόν ούρανό έχουν φανή κάτι λαμπερά αντικείμενα, κάτι στρογγυλά πράγματα και κατεβαίνουν γοργά!

Ο Κοντοστούπης σταυροκοπιέται.

— Κύριε έλέησον!, μουρμουρίζει χλωμιάζοντας. "Αγιοι Πάντες! Δεν θέλεις νά... πίστεψαν οτά λόγια μου οί Θεοί τών ούρανών και νά κατεβαίνουν τώρα για νά... καμαρώσουν τόν Κοντοστούπη; Δεν τό θέλω αυτό! Χριστού-λάκη μου! Σταμάτησέ τους! Κάνε τους νά γυρίσουν πίσω!

Μά τά λαμπερά αντικείμενα, πού είναι ένα σμήνος από «δισκοκέφαλους», εξακολουθούν νά κατεβαίνουν. "Όταν φτάνουν σέ χαμηλό ύψος από την πόλι, σταματούν και αφήνουν νά πέση μιά λεπτή σκόνη.

Τό ράμφος τοῦ Τσιπιτσιπ τόν χτύπησε στο κεφάλι!

Κάτω, στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ἐκεῖνοι πού τοὺς ἀγγίζει ἡ σκόνη αὐτὴ χάνουν ἀμέσως τίς αἰσθήσεις τους. Πέφτουν χάμω ἀναίσθητοι!

Ο Κοντοστούπης εἶναι τυχερός. Ἡ τρομερὴ σκόνη τῶν «δισκοκέφαλων» δὲν τὸν ἀγγίζει! Μιά ξαφνικὴ πνοὴ ἀνέμου παρασύρει τὴ σκόνη, πού ἔπεφτε πρὸς τὸ μέρος του, καὶ τὴ σκορπίζει μακριά.

Δυὸ «δισκοκέφαλοι», παραξενεμένοι ἴσως πὺ ὁ νάνας δὲν ἔπαθε τίποτα ἀπὸ τὴ σκόνη τους, κατεβαίνουν πὺ χαμηλά κυττάζοντας τὸν περιεργὰ μὲ τὸ γουρλωτὸ ἀποκρουστικὸ μάτι τους.

Αὐτὸ κάνει τὸν τρόπο τοῦ

νάνου ακόμη πιο μεγάλο. Τρέμει δολόκληρος σπασμωδικά ενώ σκέπτεται:

«Θύμωσαν! Οί Θεοί θύμωσαν γιατί έκαίνα πάλι τόν παλληκαρά! Θύμωσαν και κατέβηκαν για νά με τιμωρήσουν!»

Σηκώνει ικετευτικά τὰ χέρια του και κλαψουρίζει:

— Ώ μεγάλοι Θεοί τῶν οὐρανῶν! Λυπηθῆτε με! Είμαι ένας άσήμαντος, μικρός νάνος και ή καρδιά μου κάνει τοῦμπες μέσα στο στήθος μου από τὸ φόβο πὸν νοιώθω! Δέν εἶμαι ήρωας τῶν ήρώων! Εἶμαι... σκουληκι τῶν σκουληκιῶν! Μή με τιμωρήσετε!

Οί «δισκοκέφαλοι» κατεβαίνουν ακόμα πιο χαμηλά, με μιὰ έκφρασι άπορίας στα άπαισία πρόσωπά τους.

— Οὐίχ, οὐίχ!, κάνουν στριγγά.

— Πῶς; τραυλίζει ὁ νάνος. Οὐίχ, οὐίχ; Ναί! Αυτό άκριβῶς σκεπτόμουν κι' εγώ! Οὐίχ, οὐίχ! Τί σοφή, λέξι!

Οί «δισκοκέφαλοι» κινούνται πρὸς τὸ μέρος του. Για μιὰ στιγμή, ὁ Κοντοστούπης μενει άσάλευτος με τὰ μέλη του παράλυτα από τὸν τρόμο.

“Επειτα ὁ τρόμος του μεταβάλλεται σέ... ταχύτητα! Τὸ βάζει στα πόδια κι' αρχίζει νά τρέχη σάν τρελλὸς μέσα στὸν κήπο.

Οί «δισκοκέφαλοι» τὸν ακολουθοῦν ξεφωνίζοντας:

— Οὐίχ, οὐίχ!

‘Ο Κοντοστούπης τρέχει ξεφωνίζοντας κι' αὐτός:

— Οὐίχ, οὐίχ! Παναγίτσα μου! Βοήθεια! Οί... Θεοί με σκοτώνουν! Πεθαίνω! Οὐίχ, οὐίχ! Οὐίχ, οὐίχ!

‘Από τὸ σπίτι, ένα μικροσκοπικὸ παράξενο πλάσμα πετάγεται έξω κάνοντας τεράστια πηδήματα. Εἶναι ὁ Τσιπιτοίπ, τὸ τερατάκι, με τὸ μεγάλο ράμφος πουλιῶ και τὰ ὀρθια μεγάλα αὐτιά.

Τρέχει νά γλυτώσῃ τὸ φίλο του Κοντοστούπη. Μ' ένα σάλτο, θρίσκει πάνω σ' έναν από τοὺς «δισκοκέφαλους» και τὸ μυτερὸ ράμφος του τὸν χτυπάει με δύναμι στο τερατῶδες κεφάλι του, άνοιγοντάς τὸ στα δύο.

‘Ο «δισκοκέφαλος» αφήνει ένα μακρόσυρτο οὐρλιαχτὸ και πέφτει στα πόδια τοῦ Κοντοστούπη!

‘Ο άλλος «δισκοκέφαλος» ξεμακραίνει πρὸς τὸν οὐρανὸ, με μιὰ έκφρασι τρόμου στο μονόφθαλμο πρόσωπό του, και ακολουθεῖ τοὺς ὑπόλοιπους συντρόφους του πὸν φεύγουν σκίζοντας τὸν αέρα με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Καθῶς ανυψώνεται ὁμως, προλαβαίνει και σκορπάει πάνω στὸν Κοντοστούπη και τὸν Τσιπιτοίπ λίγη από τὴ σκόνῃ του. Οί δύο φίλοι πέφτουν άναίσθητοι.

‘Από τὸ σπίτι βγαίνουν τώρα τεσεερισ άνθρωποι. Εἶναι ὁ Τζιμ Μπάρτον, ή γυναίκα του “Ελσα και τὰ παιδιὰ τους

Ντάνου και Ντιάνα. (*)

Ἐνῶ ἡ "Ἐλσα, ὁ Ντάνου κι' ἡ Ντιάνα κουβαλοῦν τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπιτοῖπ μέσα στὸ σπίτι, ὁ Ὑπεράνθρωπος στέκεται καὶ κυττάζει μὲ ἀπορία τὰ παράξενα δισκάκια ποὺ βρίσκονται τώρα πολὺ μακριὰ μέσα στὸν γαλανὸ οὐρανό.

— Τί εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα; ἀναρωτιέται. Μήπως αὐτὰ ἔκαναν τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπιτοῖπ νὰ πέσουν ἀναίσθητοι;

Ἀπλώνει τὰ μπράτσα του. λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ τὰ τεντώνει πάλι ἀπότομα. Ἀπογειώνεται καί, καθὼς σκίζει τὸν ἀέρα μὲ τὴν κοκκινόχρωση στολή του, μοιάζει μὲ τεράστιο βασιλικὸ ἀετό.

Οἱ "δισκοκέφαλοι" εἶναι πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσῃ. Καθὼς ὁμοῦς κυττάζει κάτω, νοιώθει ἕνα παγερὸ ρίγος νὰ διατρέχῃ τὴ ραχοκοκκαλιά του.

Χιλιάδες ἄνθρωποι εἶναι πεσμένοι χάμω, ἀσάλευτοι. μέσα στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης!

Δόκτωρ Φάουστ

ME ΤΗΝ ψυχὴ γεμάτη κακὰ προαισθήματα, ὁ

(*) Ὁ Τζίμ, ὁ Ντάνου κι' ἡ Ντιάνα εἶναι γνωστοὶ σ' ὅλο τὸν κόσμῳ ὡς ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή. Ἔναι προικισμένοι μὲ ὑπερφυσικὲς ικανότητες καὶ πολεμοῦν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος!

Ὑπεράνθρωπος προσγειώνεται σ' ἕνα δρόμο καὶ ἐξετάζει τὰ θύματα. Ἀφήνει ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Δὲν εἶναι νεκροί. Εἶναι ἀπλῶς ἀναίσθητοι καὶ στὰ κορμιά τους δὲν ὑπάρχει κανένα τραῦμα.

Δὲν παύει ὁμοῦς νὰ νοιώθῃ μιὰ θαθεῖα ἀνησυχία. Τί ἔκανε τόσες χιλιάδες ἀνθρώπους νὰ πέσουν ἀναίσθητοι; Καὶ γιατί;

Καθὼς στέκεται ἐκεῖ θυσιζόμενος σὲ σκέψεις, οἱ ἀναίσθητοι ἄνθρωποι ἀρχίζουν νὰ συνέρχωνται. Ἀνοίγουν τὰ μάτια τους, σαλεύουν, μὰ δὲ σηκώνονται ὀρθιοί. Περπατοῦν γύρω του μὲ τὰ τέσσερα μουγγρίζοντας, θρυχώμενοι, βελάζοντας, κρώζοντας, γαβγίζοντας, νιαουρίζοντας!

Μερικοὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν... δαγκώσουν!

Γεμάτος φρίκη, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνεται καὶ πετάει πρὸς τὸ σπίτι του, ταραγμένος καὶ σαστισμένος ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο καὶ θλιβερὸ θέαμα ποὺ εἶχε ἀντικρῦσει.

Χιλιάδες ἄνθρωποι εἶχαν μεταβληθῇ σὲ ζῶα, χωρὶς νὰ χάσουν τὴν ἀνθρώπινη μορφὴ τους! Χιλιάδες ἄνθρωποι ἀποκτηνώθηκαν, ἔχασαν τὴν ψυχὴ τους καὶ τὴν ἀνθρωπιά τους!

Γυρίζει στὸ σπίτι του, ἀνησυχώντας τώρα γιὰ τοὺς δικούς του. Πρέπει νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα, τὴν "Ἐλσα, ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη! Ἄν συνέβαινε κάτι τέτοιο στὴν "Ἐλσα, ὁ Ὑπεράνθρωπος θὰ προτιμοῦσε

νά την σκοτώσει και ν' αυτοκτονήσει έπειτα κι' ο ίδιος! Θά...

Καθώς χαμηλώνει για νά μπη στο σπίτι του, βλέπει μέσα στον κήπο τὸ «δισκοκέφαλο», πού είχε σκοτώσει ὁ Τσιπιτσιπ με τὸ ράμφος του.

Προσγειώνεται κοντά του καὶ σταυροκοπιέται.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Τί φριχτὸ τέρας εἶναι αὐτό; Μισὸ σάρκα καὶ μισὸ μηχανή! Ζωντανή μηχανή! Πρέπει νά εἰδοποιήσω τόν...

Σωπαίνει καὶ ἀνορθώνεται ἀπότομα. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του εἶχε δὴ κάτι λα-

μπερὰ πράγματα νά κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Εἶναι μεγάλες γυάλινες σφαῖρες, πὺ κλείνουν μέσα τους κάτι παράξενους ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὰ τειχώματά τους προεξέχουν τὰ στόμια ὄπλων.

Εἶναι τρεῖς οἱ σφαῖρες αὐτές. Οἱ ἐπιβάτες τῶν δύο δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀνθρώποι. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι κτηνώδη καὶ στὴ ράχη τους ἔχουν ἀγκυρωτὲς προεξοχές, σὰν ἐκείνες πὺ εἶχαν οἱ προϊστορικοὶ δεινόσαυροι!

Ὁ ἐπιβάτης ὅμως τῆς τρίτης σφαίρας εἶναι ἕνας μικρὸ σωματὸς γέρος μετὰ μεγάλο κεφάλι, γυαλιὰ στὰ μάτια καὶ σατανικὰ χαρακτηριστικά.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀναγνωρίζει νοιώθοντας τὸ αἷμα του νά παγώνει στὶς φλέβες του.

— Ὁ... Δόκτωρ Φάουστ!, μουρμουρίζει. Ὁ... Δόκτωρ Φάουστ! (*) Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα!

Οἱ τρεῖς σφαῖρες θρῖσκον-

Μὲ τὴν Ἀστραπή στὴν ἀγκαλιά του,
ὁ Ἑλλήνας ἀπογειώθηκε!

(*) Ὁ Δόκτωρ Φάουστ εἶναι ἕνας ἀλλόκοτος καὶ μυστηριώδης ἀνθρώπος, μετὰ ἀφάνταστα ἐφευρετικὸ ἐγκέφαλο, πὺ τὸν χρησιμοποιεῖ γιὰ νά καταστρέψῃ τὴν Ἀνθρωπότητα, γιὰ τὴν ὁποία νοιώθει ἀπέραντο μῖσος! Ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἔχει ὡς βοηθοῦς του τοὺς τρομεροὺς Μαύρους Ὑπεράνθρωπους τοῦ Κακοῦ, τὸν φριχτὸ Σατούρ καὶ τὴ σατανικὴ κόρη του Σατούρνα! Οἱ τρεῖς αὗτοι ἀνθρώποι τοῦ Ὀλέθρου ἔχουν ἐβάλει ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς τους νά ἐξοντώσουν κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα πάνω στὴ Γῆ!

ται τώρα κοντά σ' έναν ουρανοξύστη. 'Από τὰ ὅπλα, πού προεξέχουν μέσα ἀπὸ τὸ γυαλί, ξεπηδούν λάμπεις τοσοῦτον ὥστε κάνουν νὰ χλωμαίῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ὁ ουρανοξύστης... χάνεται! Γίνεται ἓνας σωρὸς ἀπὸ στάχτη, χωρὶς νὰ θγοῦν ἀπὸ τὸ κτίριο φλογες καὶ καπνοί!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ φρίκη, ἀπογειώνεται μὲ μιὰ ἐκτίναξι.

Σκίζοντας τὸν ἀέρα σὰν θολίδα, χυμάει ἐναντίον τῶν τριῶν σφαιρῶν, πού πλησιάζουν τώρα σ' ἓναν ἄλλο ουρανοξύστη.

Πρὶν ὅμως φτάσῃ κοντὰ τους, ὁ Δόκτωρ Φάουστ τὸν βλέπει καὶ τὰ ματάκια του ἀστράφτουν διαβολικὰ πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του.

Λέει κάτι στὸ μικρόφωνο του καὶ οἱ δυὸ Σφαιράνθρωποι στρέφουν τὰ ὅπλα τους πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τραβοῦν τὴ σκανδάλη.

Δυὸ ἐκτυφλωτικὲς λάμπεις φαίνονται καὶ ὁ ἥρωάς μας μας νοιώθει ἓναν ἀνυπόφορο πόνο, ἓνα τσουχερό κάψιμο σ' ὅλοκληρο τὸ κορμί του. Συσπᾶται καὶ σπαράζει στὸν ἀέρα, μὰ τὸ κορμί του δὲ γίνεται στάχτη, γιατί ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιά του ἔχουν καταπληκτικὴ ἀντοχή! Τὸ σῶμα τους, πού ἔχει τὴ σκληρότητα καὶ συγχρόνως τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἀτσάλιου, ἀντέχει ἀκόμα καὶ στίς πιὸ μεγάλες κακουχίες καὶ στὰ πιὸ τρομερὰ χτυπήματα!

Χάνει ὅμως γιὰ μερικὲς

Ἡ Σατούρα ὤρμησε ἐναντίον τοῦ Ἐλ Γκρέκο!

στιγμὲς ὁ Ὑπεράνθρωπος τίς αἰσθήσεις του καὶ πέφτει πρὸς τὴ γῆ! Σχεδὸν ἀμέσως τὰ ἱάτια του ἀνοίγουν πάλι, τὸ κορμί του λυγίζει καὶ ἀνυψώνεται πρὸς τίς γυάλινες σφαῖρες.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν δίνει στοὺς Σφαιράνθρωπους τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ξαναχτυπήσουν μὲ τὰ φλογόβλα τους. Καθὼς αὐτοὶ τραβοῦν τὴ σκανδάλη, ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει ἀπότομα, περνάει κάτω ἀπὸ τίς γυάλινες σφαῖρες καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Δόκτορος Φάουστ, πού παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ αὐτὴ γελώντας σὰν δαίμονας!

Ἡ γροθιά του σηκώνεται καὶ κατεβαίνει μὲ ἀπίστευτὴ ὁρμή. Μόλις ὅμως ἀρχίζει νὰ

γυάλινη σφαίρα του Δόκτορος Φάουστ, μιά τεράστια αστραπή ξεπηδάει και χτυπάει τον Ύπεράνθρωπο κατάστηθα!

Ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου τινάζεται προς τα πίσω, ενώ την ίδια στιγμή οι δυο άλλες σφαίρες γυρίζουν προς το μέρος του και τα δπλα των Σφαιράνθρωπων εξαπολύουν έναντιον του τις έκτυφλωτικές και κεραυνοβόλες λάμπεις τους!

Ο Ύπεράνθρωπος πέφτει πάλι!

Αυτή τη φορά όμως συνέρχεται άμέσως! Το κορμί του πέφτει σαν βολίδα προς τη γη από το μεγάλο ύψος όπου θοίσκεται! Πέφτει με τρομακτική όρμη προς τα κτίρια κάτω και τους ασφαλοστρωμένους δρόμους...

Τὸ Πρόθετο κι' ὁ Λύκος

 ΤΟ μεταξύ, μέσα στο σπίτι του Τζιμ Μπάρτον, συμβαίνουν κωμικοτραγικά έπεισόδια.

Ο Κεραυνός κι' ή Αστραπή μεταφέρουν μέσα στο σάλοني τους άναίσθητους Κοντοστούπη και Τσιπιτοίπ και τους ξαπλώνουν πάνω σέ δυο ντιβάνια.

— Τι τους συνέβη; ρωτάει ή "Ελσα ανήσυχη. Γιατί λιποθύμησαν; Ντιάνα, φέρε λίγο νερό και μιά πετσέτα νά τους θρέξουμε τό πρόσωπο για νά συνέλθουν!

Η Αστραπή θγαίνει τρέχοντας από τό δωμάτιο και ξαναγυρίζει σέ λίγο κρατώντας μιά λεκάνη με νερό και μιά πετσέτα.

Η "Ελσα μουσκέυει την πετσέτα και θρέχει μ' αυτή τό πρόσωπο του Κοντοστούπη και του Τσιπιτοίπ.

Ο νάνας αφήνει ένα βαθύ άναστεναγμό. Τα μέλη του σαλεύουν έλαφρά. Τα μάτια του άνοιγουν. Κυττάζει γύρω και ή Αστραπή νοιώθει ένα ρίγος νά την διαπερνάει. Τό βλέμμα του Κοντοστούπη είναι θαλαῶδες και χαζό και θυμίζει ωλέμμα... προβάτου!

— Κοντοστούπη!, του λέει. Τι έπαθες; Τι σου συνέβη;

Ο νάνος την κυττάζει σαν νά μην καταλαβαίνει τί τοι λέει κι' έπειτα πηδάει στο πάτωμα και πέφτει στα τέσσερα!

— Μπέεεε!, κάνει σαν πρόβατο. Μπέεεεε! Θέλω χορταράκι! Μπέεεε! Είμαι πρόβατο! Μπέεεε!

Περπατώντας με τα τέσσερα, σαν ζωο, προχωρεί προς μιά γλάστρα με γαρδένια, πού είναι τοποθετημένη σέ μιά γωνιά του δωματίου.

— Μπέεεε!, κάνει πάλι.

Καί... άρχίζει νά τρώη τό φυτό!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ή "Ελσα. Τρελλάθηκε ό καημένος! Κοντοστούπη! Σήκω, παιδί μου! Μην κάνεις έτσι! "Αν πεινάς, νά σου δώσω νά φῶς κανένα αυγό!

— Μπέεε!, θελάζει ό νάνος μασώντας και καταπίνοντας

τή γαρδένια. Μπέεε! Είμαι πρόβατο! Δέν τρώω αὐγά! Μπέεεε! Τρώω μόνο χόρτα! Μπέεεε! Μπέεεε!

Ἐνῶ ἡ Ἑλσα, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ντιάνα τὸν κυττάζουν μὲ μάτια γεμάτα φρίκη, ἕνα ξαφνικὸ οὐρλιαχτὸ λύκου ἀκούγεται πίσω τους!

Γυρίζουν τρομαγμένοι.

Ὁ Τσιπιτοίπ ἔχει πέσει κι' αὐτὸς στὰ τέσσερα καὶ περπατᾷε σάν ζῶο! Κάθε τόσο σηκώνει τὸ κεφάλι του ψηλά καὶ ἀφήνει ἕνα οὐρλιαχτὸ, ποὺ θυμίζει πεινασμένο λύκο!

— Οὐουουουουου!, κάνει τὸ τερατάκι. Οὐουουουουου! Εἶμαι λύκος καὶ πεινάω! Οὐουουουουου! Νά ἕνα πρόβατο!

Καὶ μ' ἕνα μεγάλο πήδημα ρίχνεται πάνω στὸν Κοντοστούπη καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν δαγκώσῃ στὸ λαιμό!

Ὁ νάνας καὶ τὸ τερατάκι κυλιοῦνται χάμω οὐρλιάζοντας καὶ παλεύοντας!

— Θεέ μου!, λέει ἡ Ἑλσα. Θὰ ἀλληλοφαγωθοῦν!

Ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζει τὸν Τσιπιτοίπ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τραβῶντας τὸν μὲ δύναμι, τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν δυστυχισμένο Κοντοστούπη.

— Οὐουουουουου!, οὐρλιάζει ὁ Τσιπιτοίπ. Εἶμαι λύκος καὶ θὰ σὲ φάω!

Καὶ δοκιμάζει νά... δαγκώσῃ τὸν Κεραυνό! Ὁ Γιοῦς τοῦ Ὑπερανθρώπου τοῦ δίνει ἕνα ἑλαφρὸ χτύπημα στὸ κεφάλι καὶ τὸν ρίχνει ἀναίσθητο. Ἐπειτα, φέρνει ἕνα σκοινί

καὶ δένει κι' αὐτὸν καὶ τὸν Κοντοστούπη, γιὰ νὰ μὴ σκοτωθοῦν ἐπάνω στὴν τρέλλα τους!

Ἡ Ἀστραπὴ λέει τότε κυτάζοντας γύρω:

— Τί ἐγίνε ὁ πατέρας; Βγῆ κε μαζί μας στὸν κῆπο καὶ δὲν ξαναμπήκε στὸ σπίτι!

Μαζί μὲ τὸν Κεραυνὸ θγαίνει στὴν θεράντα. Τὰ δυὸ Παιδιά - Θαύματα ἀντικρύζουν τότε ἕνα θέαμα, ποὺ κάνει τὸ αἷμα τους νὰ παγώσῃ στὶς φλέβες τους.

Βλεποῦν τίς γυάλινες σφαῖρες μὲ τοὺς Σφαιράνθρωπους καὶ τὸν Δόκτορα Φάουστ! Ὁ Ὑπεράνθρωπος πέφτει ἐκείνη τὴ στιγμή λιπόθυμος, χτυπημένος ἀπὸ τὰ φλογοδόλα!

Ὁ Γιοῦς καὶ ἡ Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου ἀπογειώνονται μὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξη καὶ σκίζουν τὸν ἀέρα μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος τοῦ πατέρα τους.

Φτάνουν ἐκεῖ πρὶν τὸ κορμί του χτυπήσῃ χάμω καὶ τὸν ἀρπάζουν στὴν ἀγκαλιά τους.

Τὸν ἀκουμποῦν χάμω, ἀπογειώνονται πάλι καὶ ὁρμοῦν ἐναντίον τῶν γυάλινων σφαιρῶν, ποὺ χαμηλώνουν γιὰ νὰ ἀποτελειώσουν τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Οἱ Σφαιράνθρωποι πιέζουν πάλι τὴ σκανδάλη τῶν ὅπλων τους. Ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις τυλίγουν τὰ δυὸ παιδιὰ, ποὺ πέφτουν κι' αὐτὰ ἀναίσθητα δίπλα στὸν πατέρα τους!

Μέσα στὴ γυάλινη σφαῖρα του, ὁ Δόκτωρ Φάουστ γελάει σατανικά.

— Χό, χό, χό, χό! Τὰ που-
λάκια μου! Έπεσαν καὶ οἱ
τρεῖς στὴν παγίδα μου! Ἐ-
μπρός, Σφαιράνθρωποι μου!
Κατεβήτε πιὸ χαμηλά καὶ ἀ-
ποτελειώστε τους! Ἦρθε ἡ
ώρα τοῦ θανάτου τῶν Ὑπερ-
ανθρώπων! Τὰ ὑπερφυσικά
κορμιά τους ἀντέξαν στοὺς
κεραυνούς μας, μὰ θὰ διαλυ-
θοῦν ὅταν τοὺς χτυπήσουμε
πολλές φορές ἀπανωτά!

Οἱ γυάλινες σφαῖρες κατε-
βαίνουν καὶ στέκονται σὲ ὕ-
ψος δεκα μόνον μέτρων ἀπὸ
τὸ ἔδαφος.

Ἐκτυφλωτικές λάμψεις, ἡ
μιά πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, τυλί-
γουν τοὺς ἡσυχούς μας! Τὰ κορ-
μιά τους σπαρταράνε φρι-
χτά, σὰν νὰ τὰ εἶχε πετάξει
κανεὶς μέσα σ' ἕνα ἀναμμένο
φουῖρνο, ἐνῶ ἡ ἀσφαλτος καὶ
τὰ πεζοδρομια γύρω τους γί-
νονται σκόνη!

Τὸ «ἀτομικὸ» πιστόλι!

ΠΕΣΑ στοὺς σπίτι
τοῦ Τζιμ Μπάρτον, σ' ἕνα με-
γάλο δωμάτιο τοῦ ἐπάνω πα-
τώματος, εἶναι κλεισμένος ἕ-
νας νέος.

Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ
προσώπου του εἶναι ὁμορφα
καὶ ἀνδροπρεπῆ. Τὸ κορμί
του λυγερὸ καὶ νευρώδες καὶ
τὰ μάτια του γεμάτα τόλμη
καὶ ἐξυπνάδα.

Φορεῖ ἕνα ἄσπρο φαρδὺ
πουκάμισο κι' ἕνα ἐφαρμοστὸ
γαλανὸ παντελόνι μὲ κόκκι-
νες μπότες. Στὸ στήθος του
καὶ στὰ μανικέτια του εἶναι

κεντημένοι μὲ γαλανὴ κλωστή
μαϊανδροί, διακοσμητικά σχέ-
δια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.
Στὴ μέση τοῦ στήθους του
εἶναι κεντημένο ἕνα «Ε»!

Αὐτὸ εἶναι τὸ σημά τοῦ
Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο, τοῦ ξα-
κουστοῦ Ἑλληνα Ὑπεραν-
θρώπου! Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο
εἶναι ἕνα Ἑλληνόπουλο δέκα
ἐπτὰ χρονῶν, ποὺ ξεκίνησε
μιὰ μέρα ὀρφανὸ κι' ἔρημο
ἀπὸ μιὰ φτωχογειτονιά τῆς
Ἀθήνας κι' ἔγινε ὁ μεγαλύ-
τερος ἐφευρέτης τοῦ κόσμου
καὶ ὁ πιὸ ἀτρόμητος διώκτης
τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀνθρωπότη-
τος μαζί μὲ τοὺς Ὑπερανθρώ-
πους! (*)

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο, κα-
θισμένος μπροστὰ σ' ἕνα τρα-
πέζι, κάνει μελέτες πάνω σ'
ἕνα μεγάλο πιστόλι. Φαίνεται
ἱκανοποιημένος. Ἐχει κατορ-
θῶσει νὰ κατασκευάσῃ ἕνα
νέο τρομερὸ ὄπλο, γιὰ τὸν πό-
λεμό του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν
τοῦ κόσμου! Εἶναι ἕνα «ἀτο-
μικὸ» πιστόλι, ἕνα ὄπλο ποὺ
λειτουργεῖ μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐ-
νεργεια διασπώντας τὰ ἄτομα
ὄλων τῶν γνωστῶν οὐσιῶν!

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωμα-
τίου εἶναι τοποθετημένο ἕνα
κομμάτι χοντρὸ μέταλλο.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο ση-
κώνει τὸ πιστόλι του, τὸ στρέ-
φει πρὸς τὸ μέταλλο καὶ τρα-
βάει τὴ σκανδάλη.

Ἐνα σιγανὸ σφύριγμα ἀ-
κούγεται καὶ τὸ μέταλλο... ἐ-

(*) Διάβασε τὴν ἱστορία τοῦ
Ἑ λ Γ κ ρ ε κ ο στὰ τεύχη 31,
32 καὶ 33 τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

ξαφανίζεται! Στή θέσι του δὲν ὑπάρχει παρὰ ἓνα μικρὸ συννεφάκι σκόνῃς πού σκορπίζεται στὸν ἀέρα!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μορφαίνει με ἱκανοποίησι.

— Περίφημο!, μουρμουρίζει. Τὸ πιὸ καταπληκτικὸ καὶ ἀποτελεσματικὸ ὄπλο πού ἔχει δημιουργηθῇ ποτέ! Τὸ ἀφιερώνω στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀνθρωπότητος!

Σηκώνεται, πηγαίνει κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω. Γουρλώνει τὰ μάτια του ἀπὸ φρίκη!

Βλέπει τίς γυάλινες σφαῖρες μετὰ τὸν Δόκτορα Φάουστ καὶ τοὺς Σφαιράνθρωπους νὰ μεταβάλλουν μέσα σὲ μιὰ στιγμή ἕναν οὐρανοξύστη σὲ στάχτη!

Παρακολουθεῖ, μετὰ τὴν ἀνάστασις, τὴν ἐπίθεσι τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τὸν βλέπει νὰ πέφτει χτυπημένος ἀπὸ τὰ φλογόβια! Βλέπει ἔπειτα τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπὴ νὰ πέφτουν δίπλα στὸν πατέρα τους!

Μετὰ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ φρίκη, ὁ Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος βλέπει τέλος τίς γυάλινες σφαῖρες νὰ χαμηλώνουν καὶ νὰ κεραυνοβολοῦν τοὺς Ὑπεράνθρωπους μετὰ τὰ φλογόβια τους!

Ἡ καρδιά τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ματώνει. Κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ στὸν Κεραυνὸ σπαράζει καὶ τὸ κορμὰκι τῆς Ἀστραπῆς, τῆς μικρῆς Ντιάνας, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας νοιώ-

θει μιὰ ἀγνὴ καὶ θαθεῖα ἀγάπη!

Μ' ἓνα πήδημα, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ὁρίσκει στὸ κενό!

Πετάει!

Πετάει σὰν ἓνα μεγάλο γαλανόλευκο πουλί, μετὰ τὴ βοήθεια μιᾶς μικρῆς πτητικῆς συσκευῆς, πού εἶναι κρεμασμένη στὴν πλάτη του!

Σκίζει τὸν ἀέρα γοργὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν γυάλινων σφαιρῶν καὶ τῶν Ὑπεράνθρωπων, μετὰ τὸ «ἀτομικὸ» πιστόλι στὸ χέρι.

Χαμηλώνει, καταλαβαίνοντας ὅτι ἀπὸ τὴ γρηγοράδα του καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά του ἐξαρθαται ἡ ζωὴ του καὶ ἡ ζωὴ τῶν φίλων του Ὑπεράνθρωπων!

Τὸ σῶμα τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δὲν εἶναι ἄτρωτο ὅπως τῶν Ὑπεράνθρωπων καί, ἂν οἱ Σφαιράνθρωποι τὸν χτυπήσουν μετὰ τὰ ἀλλόκοτα ὄπλα τους, θὰ τὸν κάνουν ὁπωσδήποτε στάχτη!

Κατεβαίνει σὰν βολίδα σκοπεύοντας τίς δυὸ σφαῖρες, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐκτοξεύονται οἱ ἐκτυφωτικὲς λάμπες πού ἐξοντώνουν σιγὰ - σιγὰ τοὺς Ὑπεράνθρωπους!

Τραβάει τὴ σκανδάλη δυὸ φορές!

Δυὸ σφυρίγματα ἀκούγονται καὶ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο προσπερνάει, λυγίζει τὸ κορμὶ του καὶ ἀνυψώνεται πάλι.

Ἀπὸ ψηλὰ κυττάζει κάτω. Οἱ γυάλινες σφαῖρες δὲν ἔχουν καταστραφῇ. Οἱ ἐκτυφωτικὲς ὁμως λάμπες δὲν

φαίνονται πιά. 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο χαμηλώνει πάλι και βλέπει ότι, μολονότι οι ίδιες οι σφαίρες δέν έχουν πάθει τίποτα, τὰ ὄπλα πού προεξέιχαν ἀπό τὸ γυαλί τους ἔχουν ἐξαφανιστῇ!

Οἱ Σφαιράνθρωποι εἶναι ἄοπλοι!

Με τὸ στήθος γεμάτο ἀπὸ τὸ θρίαμβο τῆς νίκης, ὁ 'Ελληνας ὀρμαίει ἐναντίον τῆς γυαλινῆς σφαίρας τοῦ Δόκτορος Φάουστ.

Πιέζει πάλι τὴ σκανδάλη, μὰ ἡ σφαῖρα τοῦ σατανικοῦ ἀρχιεγκληματία μένει ἀπείραχτη!

«Περίεργο!, σκέπτεται ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καθὼς πετάει. Οἱ σφαῖρες αὐτὲς θὰ εἶναι, φαίνεται, φτιαγμένες ἀπὸ κάποια καινούργια ὕλη, πού ἀντέχει σὲ κάθε καταστροφικὸ μέσο!...»

'Ο Δόκτωρ Φάουστ, μέσα πὸ καταφύγιό του, ἀφρίζει ἀπὸ λύσσα γιὰ τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπέμβασι τοῦ τρομεροῦ 'Ελληνα ἀντιπάλου του, πού ματαίωσε τὴν ἐξόντωσι τῶν Ὑπερανθρώπων.

'Η φωνὴ του ἀκούγεται ὑπὸ κωφῇ μέσα ἀπὸ τὰ διαφανῆ τειχώματα τῆς σφαίρας:

— 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Μιστὲ! 'Ελληνα! 'Η ἐκδίκησί μου θὰ εἶναι φριχτή! Θὰ σὲ ἐξοντώσω με θασανιστήρια πολὺ σύντομα!

Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου του καὶ δίνει μιὰ διαταγὴ στοὺς Σφαιράνθρωπους. Οἱ τρεῖς γυάλινες σφαῖρες τινάζονται ξαφνικά πρὸς

τὸ γαλανὸ οὐρανὸ καί, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς χάνονται ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ 'Ελληνα!

Γεμάτος ἀπορία, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κυττάζει πρὸς τὸ μέρος πού χάθηκαν κι' ἔπειτα προσγειώνεται δίπλα στοὺς φίλους τοῦ!

Οἱ Ὑπερανθρώποι εἶναι σὲ κακὰ νάλια! Τὰ κορμιά τους εἶναι ξαπλωμένα χάμω, συστραμμένα φριχτά, σάν νὰ τὰ εἶχε τρίψει ἕνας κύκλωπας μέσα στὶς παλάμες του!

Με δάκρυα στὰ μάτια, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σηκώνει τὴν ἀγαπημένη του στὰ χέρια καὶ ἀπογειώνεται. Τὴ μεταφέρει στὸ σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον, τὴν παραδίδει οὕτως κατὰπληκτη καὶ τρομαγμένη 'Ελσα, καὶ γυρίζει πίσω. Με τὸν ἴδιο τρόπο μεταφέρει στὸ σπίτι τὸν Ὑπερανθρώπο καὶ τὸν Κεραυνό.

'Εκεῖ, ἐνῶ ἡ 'Ελσα περιποιεῖται τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιὰ της, πού συνέρχονται σιγά - σιγά, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἐξετάζει τὸν Κοντοστούπη πού... θελάζει ἀκόμα καὶ τὸν Τσιπιτσιπί πού οὐρλιάζει σάν... λύκος!

Δέν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί τοὺς ἔχει συμβῇ, μὰ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Κοντοστούπη θγάζει τὸ συμπέρασμα πὼς ὅ,τι ἔπαθαν τὸ ἔπαθαν ἔξω, στὸν κῆπο.

Βγαίνει στὸν κῆπο καὶ ἀνακαλύπτει κατὰπληκτης τὸ νεκρὸ «δισκοκέφαλο», πού εἶνε ἐξοντώσει ὁ Τσιπιτσιπί. Με ἀπειρὴ προσοχὴ σηκώνει τὸ ἀλλόκοτο πλάσμα καὶ τὸ με-

ταφέρει στο εργαστήριό του, όπου αρχίζει να κάνει πειράματα και μελέτες πάνω στο νεκρό κορμί από μέταλλο και σάρκα!

Δουλεύει πυρετωδώς, γιατί καταλαβαίνει ότι, αν δεν προλάβει, ο κόσμος κινδυνεύει, το τέλος της Γης πλησιάζει!...

Οι Μαῦροι
Υπεράνθρωποι

ΙΓΗ ώρα άργότερα, οι Υπεράνθρωποι συνέρχονται. Είναι και οι τρεις χλωμοί από το τρομακτικό μαρτυριο, που είχαν οσκήμασει κάτω από τις έκτυφλωτικές λάμψεις των φλογουβλών. Μια πό χλωμη απ' όλους είναι ή Άστραπή, το χαριτωμένο κορτίάκι του Υπεράνθρωπου.

Η ρήγορα όμως το χρώμα εξααγυρίζει στα μάγουλά τους και τα κορμιά τους, με την αφάνταστη άντοχή που έχουν, άνακτούν γοργά τις δυνάμεις τους.

Πάνω στα ντιθάνια όπου είναι ξαπλωμένοι, ο Κοντοστούπης κι' ο Τσιπιτσιπ έξακολουθούν ο ένας να θελάζει σαν πρόβατο κι' ο άλλος να ούρλιάζει σαν λύκος!

Ο Υπεράνθρωπος τους κυτάζει με συμπόνια και έτοιμάζεται να πη κάτι, όταν ο Έλ Γκρέκο μπαίνει στο δωμάτιο.

Το πρόσωπο του Έλληνα

λάμπει από μιá έκφρασι χαράς.

— Νομίζω ότι σύντομα θά είμαστε σε θέση να αντιμετωπίσουμε τον καινούργιο αυτό κίνδυνο που απειλεί την ανθρωπότητα!, λέει. Θέλω όμως πρώτα να κάνω μερικά πειράματα πάνω στον Κοντοστούπη!

Σηκώνει τον δεμένο νάνο από το ντιθάνι, τον ριχνει στον ώμο του και θγαίνει πάλι, ενώ ο Κοντοστούπης θελάζει:

— Μπέεεεε! Είμαι πρόστατο! Μπέεεε! Θέλω χορτιάρακι!

— Οδοιπορουουουου!, ούρλιάζει ο Τσιπιτσιπ.

Την ίδια στιγμή, ο Κεραυνός φωνάζει δειχνοντας έξω από την ανοχτή πόρτα της βεράντας:

— Κύτταζε, πατέρα! Κύτταζε, Άστραπή!

Τά πρόσωπα των Υπεράνθρώπων άλλοιώνονται από έκπληξη.

Ο ούρανός έξω έχει γεμίσει από «οισκοκέφαλους»! Το μετάλλινο μέρος των αλλόκοτων όντων άστράφει στο φώς της ήμερας, ενώ μιá λεπτή σκόνη πέφτει στη Νέα Υόρκη!

Οι διαθάτες που περνούν από τους δρόμους πέφτουν άναίσθητοι! Οι Υπεράνθρωποι κυτάζονται γεμάτοι φόβη και, σαν να διαθάξη ο ένας τη σκέψη του άλλου, τρέχουν στη βεράντα και άπογειώνονται.

— Έλσα!, φωνάζει ο Υπε-

Καί τότε ό Έλ Γκρέκο,
ό ατρόμητος Έλληνας
Υπεράνθρωπος ώρμη-
σε ενάντιον τών ιπτα-
μένων στρατιών του
Δόκτορος Φάουσι!

ράνθρωπος καθώς πετούν. Κλείσε όλες τις πόρτες και τὰ παράθυρα του σπιτιού για νά μην μπη ή διαβολεμένη αὐτὴ σκόνη! Δὲν....

Ξαφνικά τοῦ κόβεται ἡ μιλιὰ! Ἡ σκόνη τῶν «δισκοκέφαλων» ἀγγίζει αὐτὸν καὶ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ μιὰ στιγμή οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι χάνουν τὶς αἰσθήσεις τους καὶ πέφτουν.

Συνέρχονται ὅμως ἀμέσως, γιατί ἡ τρομερὴ σκόνη δὲν ἔχει ἐπάνω τους τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἔχει πάνω στοὺς κοινούς ἀνθρώπους.

Ἀπογειώνονται σὰν βολίδες καὶ ἀνυψώνονται πρὸς τὸν οὐρανό, φροντίζοντας νὰ ἀποφεύγουν τὰ μέρη ὅπου πέφτει ἡ σκόνη.

Ἀνεβαίνουν πάνω ἀπὸ τὰ σμήνη τῶν «δισκοκέφαλων», κάνουν μιὰ ἀπότομη στροφή καὶ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν τερατωδῶν ὄντων, πρὶν αὐτὰ προσβάλουν νὰ ἀντιδράσουν.

Οἱ γροθιές τῶν Ὑπεράνθρωπων ἀνεδοκατεβαίνουν σὰν ἔμβολα ἀτμομηχανῆς καὶ χτυποῦν τὰ ὄντα στὰ κεφάλια συντρίβοντάς τα.

Οἱ «δισκοκέφαλοι» ἀφήνουν παράξενες, ἀνατριχιαστικὲς κραυγές καὶ πέφτουν πρὸς τὴ γῆ νεκροί!

Μὰ ἡ πάλι εἶναι ἄνιση, γιατί οἱ «δισκοκέφαλοι» εἶναι πολλοὶ καὶ αὐξάνονται ὀλοένα! Νέα πολυάριθμα σμήνη τεράτων κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανό, γιὰ νὰ ἐξαπολύσουν ἐναντίον τῆς Ἥρας Ὑόρκης τὴ φοινητὴ σκόνη τους!

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ κάνει τὴν κατάστασι χειρότερη εἶναι ἡ ἐπαιμβασὶς δυὸ νέων ἀντιπάλων. Δυὸ μαῦρες ἱπτάμενες μορφές κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους, σκίζοντας τὸν ἀέρα σὰν δυὸ μεγάλες νυχτερίδες.

Εἶναι ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατοῦρνα, οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ, οἱ τρομεροὶ ἐχθροὶ τῆς Ἀνθρωπότητος, ποὺ συνεργάζονται μὲ τὸν σατανικό Φάουστ γιὰ τὴν καταστροφή τοῦ Κόσμου!

Ὅρμουν ἐναντίον τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ μιὰ γιγαντομαχία διεξάγεται στὸν ἀέρα ἀνάμεσα στὶς δυνάμεις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ!

Τὰ χτυπήματα ποὺ ἀνταλλάσσουν εἶναι τόσο δυνατά, ὥστε θὰ συνέτριθαν κυριολεκτικὰ ἕνα συνηθισμένο ἄνθρωπο, ὅπως ἡ γροθιά ἐνὸς παιδιοῦ μπορεῖ νὰ συντρίψῃ ἕνα λουλουδί!

Τὰ κορμιά ὅμως τῶν Ὑπερανθρώπων, καὶ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ, ἔχουν τόσο ἀντογὴ ὥστε οἱ γροθιές τους δὲν τὰ τραυματίζουν!

Βογγουν μόνο ὑπόκοφα καὶ τινάζονται πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ οἱ «δισκοκέφαλοι» γύρω συνεχίζουν τὸ ἀπαίσιό ἔργο τους, ραντίζοντας τὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τὴ σκόνη τους!

Χιλιάδες ἄνθρωποι, στοὺς δρόμους τῆς μεγαλύτερης πόλης τοῦ κόσμου, ἔχουν πέσει ἀνίσθητοι, ἐνῶ ἄλλοι συνέρχονται ἀπὸ τὴ λιποθυμία τους καὶ ἀρχίζουν νὰ συμπεριφέρονται σὰν ζῶα!

Βλέποντας τὴν τρομερὴ αὐ-

τῇ καταστροφή χιλιάδων ψυχῶν, χιλιάδων ἀνθρώπων ὄντων πού μεταβάλλονται σὲ κτήνη, οἱ Ὑπεράνθρωποι πολυπλασιάζουν τὴν προσπάθει-
ές τους καὶ ἀρχίζουν νὰ ὑπερ-
τεροῦν κάνοντας τὸν Σατοῦρ
καὶ τὴ Σατούρνα νὰ υποχω-
ρήσουν!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ψηλά
στὸν οὐρανό, κάνουν τὴν ἐμ-
φάνισί τους δέκα μεγάλες
γυάλινες σφαῖρες, με Σφαί-
ράνθρωπους καὶ με τὸν Δό-
κτορα Φάουστ! Κατεβαίνουν
γοργὰ γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς
Μαύρους Ὑπεράνθρωπους τοῦ
Κακοῦ καὶ νὰ συμπληρώσουν
τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τοὺς βλέ-
πει με τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ
του καὶ καταλαβαίνει ὅτι δὲν
μπορεῖ νὰ ἀντεπεξέλθῃ ἐναν-
τίον τόσων ἀντιπάλων, πού
διαθέτουν τόσο τρομακτικά
ὄπλα!

Εἶναι ἔτοιμος νὰ δώσῃ δι-
σταγὴ στὰ παιδιά του νὰ γυ-
ρίσουν πίσω, ὅταν ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τῆς γῆς βλέπει νὰ ἀνε-
βαίνει γοργὰ κάτι γαλανό-
λευκο.

Εἶναι ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο,
ὁ Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος,
τὸ Ἑλληνόπουλο με τὸν με-
γαλοφυῆ ἐγκέφαλο καὶ τὴν ἀ-
δάμαστη ψυχή!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο πε-
τάει πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀερο-
μαχίας κρατώντας τὸ «ἄτομι-
κό» πιστόλι του στὸ ἓνα χέρι
κι ἓνα παράξενο ἀντικείμενο
πού μοιάζει με ἠλεκτρικὸ φα-
νάρι στὸ ἄλλο.

Καθὼς πλησιάζει, ὁ Ἑλλη

νας τραβάει τὴ σκανδάλη καὶ
ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ
του βγαίνει ἓνα σφύριγμα.
Ὁ Σατοῦρ καὶ ἡ Σατούρνα,
χτυπημένοι κατὰστηθα ἀπὸ
τὴν ἀποσυνθετικὴ δύναμι τοῦ
πιστολιοῦ, στριφογυρίζουν δαι-
μονισμένα γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυ-
τό τους σὰν σβοῦρες, οὐρλιά-
ζοντας ἀνατριχιαστικά!

Ἐπειτα, ἐκτοξεύονται πρὸς
τὸν οὐρανὸ με τόσο ὀρμή, ὥ-
στε μεσα σὲ μιὰ στιγμή θρί-
σκονται χιλιάδες μέτρα μα-
κρὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μά-
χης!

Ἀπὸ ἐκεῖ, με τὴν αἰσθήσει
χαμένες ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ
τρομεροῦ «ἄτομικοῦ» πιστο-
λιοῦ τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο,
οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι τοῦ
Κακοῦ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν
πρὸς τὴ γῆ με ἀφάνταστη
ὀρμή!

Τὸ Ἑξεντωτικὸ Φανάρι

ΕΛΛΗΝΑΣ στρέ-
φει τὴν προσοχή του πρὸς τὰ
τερατώδη ὄντα, τοὺς ἀμέτρη-
τους «δισκοκέφαλους», πού ἔ-
χουν γεμίσει τὸν οὐρανό.

Ἡ σκόνη τους τὸν χτυπάει
στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα,
μὰ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο δὲν
παθαίνει τίποτα! Δὲν παθαί-
νει οὔτε τὴ μισολιποθυμία ἐ-
κείνη πού εἶχαν δοκιμάσει οἱ
Ὑπεράνθρωποι!

Ἐνῶ οἱ φίλοι του τὸν κυτ-
τάζουν με ἀπερίγραπτη ἔκπλη-
ξι καὶ θαυμασμό, ὁ Ἑ λ

Γ κ ρ έ κ ο στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τοὺς δίσκους καὶ τραβάει ἀπάνωτὰ τὴ σκανδάλη.

Μερικοὶ «δισκοκέφαλοι» ἐξαφανίζονται ἐντελῶς, διαλυμένοι ἀπὸ τὴ διασπαστικὴ ἰδιότητα τοῦ «ἀτομικοῦ» πιστολίου. Εἶναι ὅμως φανερό ὅτι δὲν ἀρκεῖ τὸ πιστόλι αὐτὸ γιὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴ μεγάλη καταστροφὴ ποὺ προκαλοῦν οἱ «δισκοκέφαλοι». Εἶναι ἀμέτρητοι καὶ κάθε στιγμὴ γίνονται καὶ πῶς πολλοί, γιατί νέα σμήνη κατεβαίνουν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Τότε, ὁ δαιμόνιος Ἑλληνας στρέφει πρὸς τὸ μέρος τῶν «δισκοκέφαλων» τὸ φανάρι του καὶ πιέζει ἓνα κουμπάκι. Ἐνα δυνατό φῶς λούζει τὰ ἄλλοκοτα πλάσματα. Ἐκατοντάδες ἀπὸ αὐτὰ πέφτουν πρὸς τὸ ἔδαφος, ἐνῶ τὰ ἀπαίσια πρόσωπά τους μαρμαρώνουν σ' ἓνα φριχτὸ σπασμὸ θανάτου!

Ὁ Ἑλ Γκρέκο κουνάει τὸ φανάρι του ἔτσι ὥστε τὸ φῶς του νὰ ἀγγίξῃ πολλοὺς «δισκοκέφαλους» κάθε φορά, σπείροντας τὸ θάνατο μέσα στὶς γραμμὲς τῶν τρομερῶν ἱπταμένων στρατιῶν τοῦ Δόκτορος Φάουστ!

Γιὰ μερικές στιγμὲς, ὁ Ἑλληνας συνεχίζει τὸ ἔργο τῆς ἐξοντώσεως. Οἱ «δισκοκέφαλοι» πέφτουν κατὰ χιλιάδες νεκροί, σκοτωμένοι ἀπὸ τὸ παράξενο φῶς τοῦ φαναρίου!

Ἐπειτα, οἱ γραμμὲς τῶν τεράτων ὑποχωροῦν, γυρίζουν πρὸς τὰ πάνω καὶ ἀνυψώνον-

ται γοργὰ πρὸς τὰ γαλανὰ θάθη τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου χάνονται!

Πρὶν ὅμως ὁ Ἑλ Γκρέκο προλάβῃ νὰ χαρῇ γιὰ τὴ νίκη του καὶ πρὶν ἡ Ἀστραπὴ προλάβῃ νὰ ἐκφράσῃ τὸ θαυμασμό της γιὰ τὸν ἀδάμαστο Ἑλληνα, ποὺ εἶχε τόσο ἀνέλπιστα νικήσῃ τις δυνάμεις τοῦ Κακοῦ, φτάνουν οἱ γυάλινες σφαῖρες μὲ τοὺς Σφαιράνθρωπους καὶ τὸν Δόκτορα Φάουστ!

Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος γιὰ τὸν Ἑλληνα, ποὺ τὸ κορμὶ του δὲν μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ στὶς ἐκτυφλωτικὲς λάμπεις τῶν φλογοβόλων!

Ἡ ζωὴ του κρεμεται τώρα ἀπὸ τὴ γρηγοράδα του καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά του.

Ὅσο γρήγορος ὅμως καὶ ἐπιδέξιος κι' ἂν εἶναι, δὲν προλαβαίνει νὰ ἀντιδράσῃ ἐγκαίρως. Οἱ Σφαιράνθρωποι τοῦ Δόκτορος Φάουστ ἔχουν κιόλας τραβήξῃ τὴ σκανδάλη τῶν φλογοβόλων τους, μὲ τις κόννες τους στραμμένες πρὸς τὸ στήθος του!

Τὸ τέλος Ἑλ Γκρέκο εἶναι σίγουρο!

Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως, πρὶν οἱ λάμπεις τὸν ἀγγίξουν καὶ τὸν μεταβάλλουν σὲ στάχτη, ἡ Ντιάννα, ποὺ λατρεύει τὸν ἀτρόμητο Ἑλληνα, ρίχνεται ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στοὺς Σφαιράνθρωπους ἀποφασισμένη νὰ θυσιάσῃ τὸν ἑαυτὴ τῆς γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της!

Ἡ Ντιάννα δέχεται κατὰ-στηθα συγκεντρωμένες ὅλες

τις λάμπεις τῶν φλογοβόλων!

Τὸ κορμάκι της συσπάται φριχτά, τινάζεται μακρὰ καὶ πέφτει ἀναίσθητο πρὸς τὸ ἔδαφος!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ἔχει σωθῇ!

Ἡ στιγμιαία αὐτὴ σωτηρία τοῦ εἶναι ἀρκετὴ. Τὸ δάχτυλό του πιέζει τὴ σκανδάλη πολλές φορές μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, ἐνῶ πετάει γύρω κάνοντας γοργοὺς ἐλιγμούς γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ χτυπήματα τῶν φλογοβόλων!

Γύρω του, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς κάνουν κι' αὐτοὶ ἐλιγμούς γιὰ νὰ τραβήξουν πρὸς τὸ μέρος τους τὴν προσοχὴ τῶν Σφαιρανθρώπων καὶ νὰ δώσουν ἔτσι στὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο τὴν εὐκαιρία νὰ δράσῃ!

Οἱ συνδυασμένες αὐτὲς κινήσεις τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ Ἑλλήνα πετυχαίνουν. Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ «ἀτομικὸ» πιστόλι του ὅλες τὶς γυάλινες σφαῖρες καὶ νὰ ἀχρηστεύσῃ ὅλα τὰ φλογοβόλα!

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ, πού παρakoλουθεῖ τὴ μάχη μέσα ἀπὸ τὴ δική του σφαῖρα, τρίζει τὰ δόντια μὲ μανία καὶ δίνει γιὰ δευτέρα φορά στους Σφαιρανθρώπους τὴ διαταγὴ νὰ ὑποχωρήσουν μπροστά στὸν τρομερὸ Ἑλληνα!

Καθὼς οἱ σφαῖρες χάνονται στὸν οὐρανό, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο γέρνει πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ νίκη ἦταν δική

του! Εἶχε τρέψῃ εἰς φυγὴν καὶ τοὺς «δισκοκέφαλους», καὶ τοὺς Σφαιρανθρώπους. Χιλιάδες, βέβαια, ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχαν μεταβληθῇ σὲ κτῆνη ἐξ αἰτίας τῆς σκόνης τῶν «δισκοκέφαλων» μὰ οἱ ὑπόλοιποι, ἑκατομμύρια ὁλόκληρα δὲν εἶχαν ἀκόμα πάθει τίποτα!

Μὰ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του! Τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Ντιάνα πέφτοντας χτυπημένη ἀπ' ὅλα τὰ φλογοβόλα τῶν γυάλινων σφαιρῶν; Ζοῦσε ἀκόμα; Ἡ τὸ κορμάκι της ἦταν τώρα ἓνα ἄψυχο πρᾶγμα πεταμένο σ' ἓνα δρόμο τῆς πόλεως;

Προσγειώνεται σὲ μιὰ πλατεῖα, ὅπου ὑπολογίζει ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶχε πέσει ἡ Ἀστραπή.

Πραγματικά, ἡ Ἀστραπή εἶναι ἐκεῖ, μὰ τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο τὸν κάνει νὰ ἀφήσῃ ἓνα μουγγρητὸ θυμοῦ, ἀγανακτικῆς καὶ πόνου!

Ἡ Ντιάνα εἶναι ξαπλωμένη χάμω, πάνω στὶς πλάκες, ἀνίσθητη. Κοντὰ της, στεκεται ἡ Σατούρνα, ἡ σατανικὴ κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπεράνθρωπου!

Ἡ Σατούρνα σηκώνει κάθε τόσο τὴ γροθιά της καὶ χτυπάει μ' αὐτὴ στὸ κεφάλι τὴν Ἀστραπή, φωνάζοντας:

— Νά! Νά! Θὰ σὲ σκοτώσω! Θὰ πεθάνῃς!

Πραγματικά, ἡ Ἀστραπή εἶναι σὲ ἄσχημη κατάσταση. Τὸ πρόσωπό της θυμίζει νε-

κρὸ καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα ρουθοῦνι τῆς κυλάει μιὰ σταγόνα αἷμα. Ἀκούγοντας τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο νὰ μουγγρίζη, ἡ Σατούρνα γυρίζει γοργὰ καί, θλέποντας ὅτι ὁ Ἑλληνας δὲν κρατάει τώρα τὰ ὅπλα του στὰ χέρια του, χυμᾷ σὰν πάνθηρας ἐναντίον του!

Ὁ Ἑλληνας δὲν προλαβαίνει νὰ τραθῆξῃ τὸ «αἰτομικό» πιστόλι του, ποὺ τὸ εἶχε στὸ μεταξὺ θάλει στη θήκη του. Προλαβαίνει ὅμως νὰ κἀνῃ κάτι ἄλλο:

Σκύβει ἀπότομα, ξεφεύγοντας τὴν ἐπίθεσι τῆς Σατούρνας, καὶ ἐφαρμόζει μιὰ ἀριστοτεχνικὴ λαθεὶ ζίου-ζίτσου, ποὺ στέλνει τὴν κόρη τοῦ ἱατροῦ Ὑπερανθρώπου δέκα μέτρα μακριὰ!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει τὸ πιστόλι του, μὲ δὲν προλαβαίνει νὰ ρίξῃ, γιατί τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ὑπεράνθρωπος προσγειώνεται ἀνάμεσα σ' αὐτόν καὶ τὴ Σατούρνα καὶ ὁ Σατούρ προσγειώνεται δίπλα στὴν κόρη του.

Πρὶν ὁ Ἑλληνας φωνάξῃ στὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ παραμερίσῃ, ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα ἀπογειώνονται καὶ πετώντας χαμηλὰ ἀνάμεσα στὰ κτίρια τῆς πόλεως, χάνονται!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κάνει νὰ ἀπογειωθῇ γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσῃ, μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν συγκρατεῖ.

— Ἐχασα τὸν Κεραινό!, τοῦ λέει μὲ ἀγωνία. Καθὼς παλεύαμε στὸν ἀέρα, χάθηκε χωρὶς νὰ τὸν δῶ νὰ πέφτῃ!

Φοβοῦμαι μήπως τοῦ συνέβῃ κάτι πολὺ κακὸ!

Ὁ Ἑλληνας κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ἀς συνεφέρουμε τὴν Ἀστραπή, λέει, κι' ἄς ψάξουμε ἔπειτα ὅλη τὴν πόλη. Κάπου θάχῃ πέσει. Δὲν μπορεῖ νὰ χάθῃκε ἔτσι στὸν ἀέρα!

Μὰ ἡ Ἀστραπή, χάρις στὴν ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ τοῦ κορμιοῦ της, ἔχει κιόλας συνέλθει. Ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ τινάζεται ὀρθία. Ὅταν μαθαίνει τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἀδελφοῦ της, τὸ πρόσωπό της σκοτεινιάζει ἀπὸ ἀγωνία.

— Ἀς ψάξουμε νὰ τὸν θροῦμε!, λέει. Γρήγορα!

Ἀπογειώνονται καὶ ἀρχίζουν νὰ διασχίζουν τὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὴν πόλι, ἐρευνώντας μὲ τὸ βλέμμα τοὺς δρόμους καὶ τίς ταράτσες τῶν σπιτιῶν. Μὰ δὲ βρίσκουν τὸν Κεραινό πουθενὰ ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων, ποὺ γαβγίζουν, οὐρλιάζουν, μουγγρίζουν, θρυχῶνται σὰν ζῶα!....

Ὁ Μετεωρόλιθος

ΤΥΡΙΖΟΥΝ ἄργα στὸ σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἀπογοήτευσι καὶ ἀνησυχία.

Ἐκεῖ, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀστραπή μένουν στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὴν Ἑλσα καὶ τὸν δεμένο ἀκόμα Τσιπιτσιπ, ἐνῶ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀποσύρεται στὸ ἐργαστήριό του, ὅπου θρίσκει ἀκόμα ὁ

δυστυχισμένος Κοντοστούπης, θελάζοντας πάντα σάν πρόθα το καί ζητώντας... χορταράκι!

Γιά τόν 'Υπεράνθρωπο, τόν Κεραυνό καί τήν "Ελσα, αρχίζει μιὰ πικρή έναγώνια άναμονή. "Η έλπίδα δέν τούς έχει άκωμα έγκαταλείψει. Πιστεύουν ότι ό Κεραυνός δέν μπορεί νά έχη πάθει κάτι άνεπανόρθωτο καί καταστρεπτικό.

"Η ώρα περνάει όμως καί ό Κεραυνός δέν κάνει τήν εμφάνισί του...

— Φοβάμαι!, μурμουριζει ή "Ελσα δακρύζοντας. Φοβάμαι ότι τó παιδί μου...

Σωπαίνει, άκούγοντας μιὰ φωνή νά λέη:

— "Εδω Κεραυνός! "Εδω Κεραυνός!

"Η φωνή θγαίνει μέσα από τά ρολογάκια, που έχουν στά χέρια τους ό "Υπεράνθρωπος, ή "Αστραπή κι' ό Κεραυνός καί που είναι ραδιοπομποί. Με τούς μικροσκοπικούς, αυτούς ραδιοπομπούς, οί "Υπεράνθρωποι μπορούν νά κουθεντιάσουν μεταξύ τους από τή μιὰ άκρη τής Γής στήν άλλη!

Με λαχτάρα ό "Υπεράνθρωπος λέει:

— Λέγε Κεραυνέ! "Εδω "Υπεράνθρωπος! Που θρίσκεσαι; Είσαι καλά;

— Είμαι καλά! Βρίσκομαι στο διάστημα, έξω από τήν ατμόσφαιρα τής Γής!

— Πώς θρέθηκες εκεί;

— Πήρα από πίσω ένα «δισκοκέφαλο» γιά νά δω από

πού προέρχονταν αυτά τά τέρατα!

— Λοιπόν; Βρήκες τó κρυφό γετό τους;

— Νάι! Προέρχονται από ένα μεγάλο μετεωρόλιθο, που τó μέγεθός του δέν ξεπερνάει ένα θουνό τής Γής! "Ο μετεωρόλιθος αυτός γυρίζει άργά γύρω από τή Γή σάν νά τόν μετακινή κάποια μηχανή! Στήν επιφάνειά του ύπάρχει μιὰ τρύπα από τήν όποια μπαينوθγαίνουν χιλιάδες «δισκοκέφαλοι»! Αυτή τή στιγμή, δέκα γυάλινες σφαίρες, με Σφαιράνθρωπους καί με τόν Δόκτορα Φάουστ, έφτασαν καί μπήκαν στο μετεωρόλιθο από τήν τρύπα αυτή!

— "Εσύ πού είσαι; ρωτάει ό "Υπεράνθρωπος. Τριγυρίζεις τó κενό;

— "Οχι. "Εχω κρυφτή πάνω σ' ένα άλλο μετεωρόλιθο, πολύ πιό μικρό, που είναι κοντά στον πρώτο! Γιά νά με θρήτε πρέπει νά κρατήσετε πορεία 3 μοιρών καί...

Καί ό Κεραυνός έξηγει στον πατέρα του πώς άκριβώς θά μπορέσουν νά τόν βρούν.

"Ο "Υπεράνθρωπος καί ή "Αστραπή πετάγονται όρθιοι, θγαίνουν στή θεράντα καί άπογειώνονται. Σκίζουν τόν άέρα, πετώντας προς τά πάνω με ταχύτητα μεγαλύτερη κι' από τήν ταχύτητα του ήχου.

Μόνο όταν θγαίνουν πιά άπό τήν ατμόσφαιρα τής Γής, ό "Υπεράνθρωπος μεταναίώνει πού θιάστηκε τόσο πολύ. "Επρεπε νά ειδοποιήση τόν

Έλ Γ κ ρ έ κ ο! 'Ο δαιμόνιος καὶ τολμηρὸς "Ἑλληνας θὰ τοὺς ἦταν πολὺ χρήσιμος στὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ Δόκτορος Φάουστ!

Ήταν ἀργὰ ὅμως τώρα. Μπροστὰ τοὺς διακρίνουν τὸν μετεωρόλιθο γιὰ τὸν ὁποῖο τοὺς εἶχε μιλήσει ὁ Κεραυνός. Κοντὰ του βλέπουν ἕναν ἄλλο, μικρότερο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀστρατιὴ διαγραφον ἕνα μεγάλο ἡμικύκλιο καὶ πλησιάζουν στὸ μικρὸ μετεωρόλιθο ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος ἔτσι ὥστε

Τὸ φανάρι τοῦ "Ἑλληνα ἐξοντώνει
— τοῦ «δισκοκέφαλου»!

νὰ μὴ τοὺς δοῦν ἀπὸ τὸν μεγάλο.

Προσγειώνονται πάνω στὸ μετεωρόλιθο καὶ ἐρίσκουν τὸν Κεραυνὸ νὰ τοὺς περιμένῃ ἀνυπόμονα.

Δὲν προλαβαίνουν ὅμως νὰ ἀνταλλάξουν οὔτε μιὰ κουθέντα, ὅταν δυὸ μαῦρες μορφές πλησιάζουν πετώντας γοργά. Εἶναι πάλι ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα!

Οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι δὲν εἶναι μόνοι. Τοὺς ἀκολουθοῦν χιλιάδες «δισκοκέφαλοι» καὶ ἑκατοντάδες γυάλινες σφαῖρες μὲ Σφαιράνθρωπους. «Οἱ τοὺς σχηματίζουν γύρω ἀπὸ τοὺς Ὑπεράνθρώπους ἕνα ἀδιαπέραστο μεγάλο φράγμα. Ἀνάμεσά τοὺς ξεχωρίζει μιὰ γυάλινη σφαῖρα μὲ τὸν Δόκτορα Φάουστ, πού πλησιάζει μαζί μὲ τὸν Σατούρ καὶ τὴ Σατούρνα στοὺς Ὑπεράνθρώπους.

— Χό, χό, χό, χό! κάνει ὁ Φάουστ μέσα ἀπὸ τὴ σφαῖρα του. Τὰ πουλάκια μου πιάστηκαν στὴν παγίδα! Φοβοῦνται τὰ τσαμενάκια μου; Χό, χό, χό!

— Παραδοθῆτε, Ὑπεράνθρωποι, λέει ὁ Σατούρ.

— Ποτέ!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἄγρια.

— Χό, χό, χό, χό!, γελάει πάλι σατανικά ὁ Φάουστ. Μὰ δὲ βλέπει ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ ξεφύγετε, Ὑπεράνθρωπε; Στὴν παραμικρὴ κίνησί σου, ἑκατοντάδες φλογοβόλα θὰ

Μιά σκόνη άγγίζει τούς 'Υπεράνθρωπους, που πέφτουν αναίσθητοι!

ρίξουν έναντιόν σας τις έξον-
τωτικές λάμψεις τους! Τά κορ-
μιά σας, δση άντοχή κι' άν
έχουν, θα γίνουν στάχτη κά-
τω από τόση συγκεντρωμένη
δύναμι! Μά κι' άν γλυτώσε-
τε από τά φλογοβόλα, δέ θα
μπορέσετε νά διασπάσετε τόν
κλοιό, που σχηματίζουν γύρω
σας οί σφαίρες μου κι' οί δι-
σκοι μου! Παραδοθήτε!

— Ποτέ!, λέει πάλι ό 'Υπε-
ράνθρωπος.

Και συσπειρώνεται για νά
όρμήση!

Ό Δόκτωρ Φάουστ σηκώ-
νει τό άκουστικό του για νά
δώση διαταγή στούς Σφαιράν
θρώπους νά ρίξουν μέ τά φλο-
γοβόλα!...

Τό 'Ατρόμητο 'Ελληνόπουλο

ΚΑΤΩ, στη Γή, ό
'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο έξακολου-
θει νά δουλεύη πυρετωδώς
μέσα στο έργαστήριό του.

Κάνει πειράματα πάνω στο
σώμα του Κοντοστούπη.

Ό νάνος βελάζει πάντα
σάν πρόβατο και κάθε φορά
πού ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τόν
άγγίζει ή του αλείβει τό κορ-
μι μέ κανένα φάρμακο, ξε-
καρδίζεται στα γέλια.

— Μπέεεε!, κάνει. Χά, χά,
χά! Μή μέ γαργαλάς, καλέ!
Είμαι πρόβατο! Μή! Μπέεεε!
Μή μέ γαργαλάς! Χά, χά,
χά!

Μὰ ὁ "Ελληνας ἐφευρέτης καὶ προστάτης τῆς "Ανθρωπότητος ἐπιμένει. Πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ συντομώτερο, γιατίι χιλιάδες ἄνθρωποι στὴν "Αμερική καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμον ἔχουν μεταβληθῇ σὲ ἀνθρωπόμορφα κτῆνη καὶ περιμένουν ἀπ' αὐτὸν τὴ σωτηρίαν τους.

— Μπέεεε!, κάνει πάλι ὁ νάνος. Εἶμαι πρόβατο! Θέλω χορταράκι! Θέλω... θέλω... θέλω... Τί θέλω; "Ε; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί θέλω;

— Χορταράκι; λέει ὁ "Ε λ γ κ ρ έ κ ο.

"Ο Κοντοστούπης θάζει τὰ γέλια.

— Τί χορταράκι μοῦ τσαμπουνᾷς ἐκεῖ; φωνάζει. Γιά... πρόβατο μὲ πέρασες; Εἶμαι ὁ Κοντοστούπης, ὁ τρομερὸς πολεμιστής, ποὺ τσακίζει γίγαντες!

Τὰ μάτια τοῦ "Ελληνα ἀστράφτουν ἀπὸ χαρά. "Εχει θρῆ τὸ φάρμακο, τὸ ἀντίδοτο τῆς σκόνης τῶν «δισκοκέφαλων»! "Ο Κοντοστούπης ἔχει γιατρευτῇ! "Εχει γίνει πάλι ἕνας κανονικὸς ἄνθρωπος!

Τὸν λύνει καὶ κατεβαίνει μαζί του κάτω.

— Τί ἔγιναν ὁ "Υπεράνθρωπος κι' ἡ "Αστραπή; ρωτάει μὲ ἀπορία τὴν "Ελσα.

— Πῆγαν νὰ θροῦν τὸν Κεραυνό, ἀπαντᾷ αὐτή. Βρίσκεται σ' ἕναν μετεωρόλιθο πού...

Καὶ ἐπαναλαμβάνει ὅσα εἶχε πῆ τὸ Παιδί - Θαῦμα ἀπὸ τὸ ρολόι - ραδιοπομπό.

Τὸ μέτωπο τοῦ "Ε λ γ κ ρ έ κ ο ζαρώνει ἀπὸ ἀνησυχία.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ πάνε μόνοι τους ἐκεῖ ἔξω!, λέει. "Ο Δόκτωρ Φάουστ, διαθέτει τρυμερὰ ὄπλα!

"Ανεβαίνει πάλι τρεχοντας στὸ ἐργαστήριό του καὶ ἐτοιμάζεται βιαστικά.

Στὸ κεφάλι του φορεῖ μιὰ γυάλινη περικεφαλαία, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἀναπνέῃ ὅταν θὰ θρεθῇ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀέρας, γιατίι δὲν εἶναι προικισμένος στὸ κορμὶ σὰν τοὺς "Υπεράνθρωπους.

Ἐπειτα τυλίγει στὴ μέση του, κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη του, ἕνα παράξενο σῦρμα, παίρνει τὸ φανάρι του καὶ τὸ πιστόλι του καὶ ἀπογειώνεται σὰν ὀβίδα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ ἐργαστηρίου.

"Ανυψώνεται σὰν ἕνα γαλανόλευκο μετεωρὸ μέσα στὸν ἀέρα, σκίζει μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα τὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ θγαίνει ἔξω, στὸ διάστημα τῶν κόσμων, ὅπου ἐπικρατεῖ ἀπόλυτο κενόν.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, βλέπει τὸν μετεωρόλιθο πού τοῦ εἶχε περιγράψει ἡ "Ελσα καὶ πῶς πέρα τὸν ἄλλο μετεωρόλιθο, ὅπου οἱ τρεῖς "Υπεράνθρωποι εἶναι περικυκλωμένοι ἀπὸ χιλιάδες «δισκοκέφαλους» καὶ ἑκατοντάδες γυάλινες σφαῖρες!

Μὲ φρίκη, βλέπει ἑκατοντάδες φλογόβολα νὰ στρέφονται πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων του, ἔτοιμα νὰ τοὺς κάνουν

στάχτη με τις έκτυφλωτικές λάμψεις τους!

Κρατώντας με το ένα του χέρι το πιστόλι του και με τ' άλλο το φανάρι, ο άτρόμητος Έλ Γκρέκο δρμάει έναντιόν τους, χωρίς να λογαριάσει καθόλου τον κίνδυνο που διατρεχει!

Ο άδάμαστος Έλληνας, το τολμηρό Έλληνόπουλο με τον τελειότερο έγκέφαλο του κόσμου, ρίχνεται τότε μόνος σέ μιὰ γιγαντομαχία έναντιόν των φριχτών και τρομερών στρατιών του σατανικού Δόκτορος Φάουστ!

Ένώ το φανάρι του λούζει με το αλλόκοτο φῶς του τὰ πλήθη των «δισκοκέφαλων», έξοντώνοντάς τους κατά εκατοντάδας, το «άτομικό» πιστόλι του έκτοξεύει έναντιόν των γυάλινων σφαιρών την καταπληκτικὴ διασπαστικὴ δυνάμει του!

Μιά - μιὰ, οἱ γυάλινες σφαῖρες ἀχρηστεύονται, γιατί τὰ ὅπλα τους, τὰ φλογοβόλα, έξαφανίζονται κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα του «άτομικού» πιστολιού!

Ἡ προσοχή των Σφαιράνθρωπων στρέφεται πρὸς τὸ μέρος του «Έλληνα κι' οἱ Ὑπεράνθρωποι βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτεθοῦν, νὰ ἀνατρέψουν τὸν Σατούρ και τὴ Σατούρνα με τις γροθιές τους νὰ περάσουν ἀνάμεσα στις ἀραιωμένες και πανικοβλητες γραμμές των «δισκοκέφαλων» και νὰ ξεφύγουν!

Βρίσκονται τώρα στὸ ἀνοιχτὸ διάστημα, ἔξω ἀπὸ τὴν

παγίδα πὺς τοὺς εἶχε στήσει ὁ Δόκτωρ Φάουστ!

Γυρίζουν πρὸς τὸν Έλ Γκρέκο.

Ἡ Ἀστραπή, με ἀπέραντη φρίκη στὴν ψυχή, βλέπει νὰ φλογοβόλα των Σφαιράνθρωπων νὰ έκτοξεύουν έναντιόν του ἀγαπημένου της τις έκτυφλωτικές, τρομακτικές λάμψεις τους!

Μὰ ὁ Έλληνας δὲν παθαίνει τίποτα! Ἀπολύτως τίποτα!

Χαμογελαστός και ἥρεμος, προχωρεῖ πρὸς τις ἱπτάμενες τερατώδεις στρατιές του Φάουστ, ἔνώ τὸ πιστόλι του ἀχρηστεύει ἕνα - ἕνα τὰ φλογοβόλα και τὸ φανάρι του έξοντώνει ὁμαδικὰ τοὺς «δισκοκέφαλους»!

Τὸ τέλος τῆς Γῆς

ΕΣΑ στὴ γυάλινη σφαῖρα του, ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἔχει πάθει νευρική κρίσι ἀπὸ τὴ λύσσα του. Τὸ πρόσωπό του μορφάζει ἀπαίσια και τὸ κορμί του συσπάζεται φριχτά.

Καταβάλλοντας ὅμως μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια, ἀνακτὰ τὴν αὐτοκυριαρχία του. Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ του και δίνει μιὰ διαταγή.

Ἀμέσως, τὰ σμήνη των «δισκοκέφαλων» και των γυάλινων σφαιρῶν ξεμακραίνουν γοργὰ και πηγαίνουν και χῶνονται ὅλα μέσα στὴν τρύπα τοῦ ἄλλου μετεωρόλιθου, πὺς εἶναι τὸ κρυσφύγετο των τε-

ράτων του διαβολικού γέρου!

Δέν μένουν τώρα έξω παρὰ μόνο ὁ Δόκτωρ Φάουστ μέσα στὴ γυάλινη σφαῖρα του καί, κοντά του, ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι προχωροῦν καὶ στέκονται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς τρομένους ἀντιπάλους των, τοὺς πιὸ θανάσιμους ἐχθροὺς τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ κόσμου!

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ λέει μέσα ἀπὸ τὴ σφαῖρα του:

— Σὲ θαυμάζω, Ἑλληνα! Σὲ μισῶ, ἀλλὰ καὶ σὲ θαυμάζω! Πῶς κατάρθωσες νὰ μὴν παθαίνης τίποτα ἀπὸ τὴ σκὸν τῶν «δισκοκέφαλων» καὶ τὰ φλογοβόλα τῶν Σφαιράνθρωπων;

— Μελετήσα τὰ νέα σου ὄπλα καὶ θρῆκα τὰ ἀντίδοτά τους, Δόκτωρ Φάουστ!, ἀπαντᾷ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἐξουδετέρωσα τὴ δύναμιν τους ἐπάνω μου μὲ κάτι σύρματα ἀπὸ εἰδικὸ μέταλλο, ποὺ εἶναι τυλιγμένα γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ μου! Τώρα, σὲ καλοῦμε νὰ παραδοθῇς κι' ἐσύ κι' οἱ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι! Ἐχῶ τὴ δύναμιν νὰ σὲ ἀναγκάσω...

Ὁ Φάουστ θάζει τὰ γέλια.

— Χό, χό, χό, χό!... Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης τίποτα, Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο! Μέσα στὴ γυάλινη σφαῖρα μου εἶμαι ἀπολύτως ἀσφαλῆς! Ἐσεῖς, ἀπεναντίας, πρέπει νὰ παραδοθῆτε ἂν δὲν θέλετε νὰ παρᾶσθαι ἀπὸ τὸ τ έ λ ο ς

τ ἡ ς Γ ἡ ς! Ὁ μέγας αὐτὸς μετεωρόλιθος εἶναι μὰ τεράστια ἀτομικὴ βόμβα! Ἴην προώριζα γιὰ τὴ Γῆ, γιὰ νὰ διαλύσω ὁλόκληρο τὸν πλανήτη τῶν ἀνθρώπων μιά μέρα, στὸ μέλλον! Μπορῶ νὰ τὴν κυβερνήσω μέσα ἀπὸ τὴ γυάλινη σφαῖρα μου καὶ νὰ τὴν ρίξω πάνω στὴ Γῆ! Καὶ θὰ τὸ κάνω αὐτὸ τ ὠ ρ α, ἂν δὲν παραδοθῇς ἀμέσως, ἐσύ κι' οἱ Ὑπεράνθρωποι! Θὰ ἐξοντωθοῦν, βέβαια, καὶ οἱ στρατιές μου ποὺ θορίζονται μέσα στὸ μετεωρόλιθο, μὰ τί μὲ νοιάζει ἀφοῦ ἡ Γῆ θὰ καταστραφῇ;

Κάτι παγερὸ σφίγγει τὴν καρδιά τοῦ Ἑλληνα καὶ τῶν Ὑπεράνθρωπων.

— Μπλοφάρεις, Φάουστ, φωνάζει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Δὲν εἶναι δυνατόν νά...

— Δὲν εἶναι δυνατόν, ἔ; Χό, χό, χό, χό! Κύτταξε, τρελλέ!

Καὶ τραβάει ἓνα μοχλὸ μέσα στὴ γυάλινη σφαῖρα του.

Τότε, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι θιλοῦν μὲ ἀπεραντο τρόμο καὶ φρίκη τὸ μεγάλο μετεωρόλιθο νὰ ξεκινάει ἀπότομα καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὴ Γῆ!

— Στάσου!, φωνάζει ὁ Ἑλληνας. Σταμάτησε τὴ βόμβα. Φάουστ! Παραδινόμαστε!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει σαδιστικὰ ὁ διαβολικὸς γέρος. Εἶναι πολὺ ἀργά πιά! Ἡ Γῆ θὰ καταστραφῇ! Θὰ καταστραφῇ! Χό, χό, χό, χό!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ Ἑ λ

Γ κ ρ έ κ ο μένει ασάλευτος, με τὰ μέλη του παράλυτα από τὴ φρίκη. "Επειτα, χωρίς νά ξέρη τί ἔκανε, σαν τρελλός ἀπὸ τὴν ἀγωνία του γιὰ τὴν τρομερὴ μοῖρα ποὺ περιμένε σὲ λίγο τὴ Γῆ καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα, στρέφει τὸ «ἀτομικὸ» πιστόλι του πρὸς τὸ μετεωρόλιθο καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη!

"Ενα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ τὸν μεγάλο ὄγκο τοῦ μετεωρόλιθου ἀποσπᾶται καὶ χάνεται!

Με τὴν καρδιά γεμάτη ἐλπίδα, ὁ "Ελληνας τραβάει πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι τὴ σκανδάλη. Κι' ἄλλα κομμάτια ἀποσπῶνται ἀπὸ τὸ μετεωρόλιθο, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ταξιδεύη πρὸς τὴ Γῆ!

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι τρομακτικὸ καὶ πρωτάκουστο.

Ὁ μετεωρόλιθος, ἡ «ἀτομικὴ» θόμβα τοῦ Δόκτορος Φάουστ, σκάζει! Σκάζει σὲ μιὰ ἔκρηξι ποὺ ἡ δύναμί της εἶναι ἀπίστευτη, τινάζοντας τεράστιες γλώσσες φωτιάς μέσα στὸ διάστημα! Σκάζει σὲ με γάλη ἀπόστασι ἀκόμα ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τοὺς ἄλλους, ἔτσι ὥστε ἡ ἔκρηξι της δὲν τοὺς κάνει τίποτα!

Ὁ μετεωρόλιθος, μαζί με τὶς περατώδεις στρατιῆς τοῦ Δόκτορος Φάουστ, γίνεται σκόνη καὶ σκορπίζεται στὸ διάστημα τῶν ἄστρων!

Ἡ Γῆ εἶχε σωθῆ!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο γυ-

ρίζει πρὸς τὸν Δόκτορα Φάουστ. Μὰ ὁ σατανικὸς ἀρχιεγκληματίας, ὁ τρομερώτερος ἐνθρὸς τοῦ κόσμου, εἶχε ἐξαφανιστῇ μαζί με τὴ σφαῖρα του! Κι' ἔχουν ἐξαφανιστῇ κι' ὁ Σατοῦρ με τὴ Σατούρνα!

Ὁ "Ελληνας καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι κυττάζουν γυρῶ, μὰ δὲν βλέπουν πουθενά τὴ γυάλινη σφαῖρα με τὸν κακοῦργο γερο!

Βλέπουν ὅμως πρὸς τὸ μέρος τῆς Γῆς δυὸ μαῦρες μορφές νὰ σκίζουν τὸ διάστημα με ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Εἶναι οἱ δυὸ Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο σηκώνει τὸ πιστόλι του σημαδεύει με προσοχὴ καὶ πιέζει δυὸ φορές τὴ σκανδάλη.

Τὰ κορμιά τοῦ Σατοῦρ καὶ τῆς Σατούρνας συσπῶνται, φογυρίζουν με μανία καὶ μένουν ασάλευτα!

— Ἐμπρὸς!, λέει ὁ "Ελληνας στοὺς φίλους του. "Ας τοὺς αἰχμαλωτίσουμε κι' ἄς γυρίσουμε στὴ Γῆ! Θὰ γιατίρῶ ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ τὴ σκόνη τῶν «δισκοκέφαλων» κι' ἔπειτα θὰ μελετήσω τὸν οργανισμό τῶν Μαύρων Ὑπερανθρώπων γιὰ νὰ βρῶ τὸν τρόπο τῆς ἐξοντώσεώς τους!

Ἰετοῦν γοργὰ καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουν κοντὰ στοὺς ἀναίσθητους ἑχθροὺς τοῦ κόσμου. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, παίρνει στὰ μπράτσα του τὸν Σατοῦρ κι' ὁ Κεραυνὸς

τῇ Σατούρνα καὶ ὅλοι μαζί συνεχίζουν τὸ ταξίδι τους πρὸς τὴ Γῆ.

Καθὼς πετοῦν, ἡ Ἀστραπὴ ἀπλώνει τὸ χέρι της καὶ ἀγγίζει τρυφερὰ τὸ χέρι τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Τὸ στήθος τοῦ ἀτρώμετου Ἑλληνα φουσκώνει ἀπὸ ἀνέκφραστη

χαρὰ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν! Τὸ ἀγγίγμα αὐτὸ τῆς ἀγαπημένης του εἶναι μιὰ πλούσια ἀνταμοιβὴ γιὰ τὸ με γάλο ἡρωϊκὸ κατόρθωμά του, γιὰ τὴ νίκη του ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ Κακοῦ, γιὰ τὴ σωτηρίαν τῆς Γῆς καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη
Ἀποκλειστικτικὴς «Υπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΝ ΓΙΟΚΑΝ, Τριπολιν: Τὰ ἐξώφυλλα ἐστάλησαν. * I. ΒΑΪΤΣΗΝ, Βόλον: Τὸ ἐξώφυλλο ἐστάλη. Ἡ ἔκδοσις τοῦ «Υπερανθρώπου» θὰ συνεχιστῇ γιὰ πολλὰ χρόνια. Ὁ ὑποδείξεις σου θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν. * ΔΗΜ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΝ, Βόλον: Ὁ τόμος ἐστάλη. * ΑΓΝΩΣΤΟΝ Χ, Φλώρινα: Ὅπως ἔλπεεις οἱ ὑποδείξεις σου ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνακαταστάθηκε ἐντέλως. * I. ΠΑΞΙΩΤΙΑΝ, Ἄργος: Τὰ ἐξώφυλλα ἐστάλησαν. * ΑΝΑΣΤ. ΠΑΛΛΗΚΑΡΗΝ, Χανιά: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται ἀντὶ 2.000 δρχ. * ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ, Δράμα: Τὰ ἐξώφυλλα στοιχίζουν 1.000δρχ. τὸ ἓνα. * ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΟΝ ΛΟΥΒΑΡΗΝ, Πειραιά: Θὰ στείλῃς τοὺς τόμους στὰ γραφεῖα μας. * ΑΛΕΞ. ΛΑΓΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀθήνας: Πράγματι, ὁ ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ἔχει ἐνθουσιάζει ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα. * ΑΘΑΝ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΝ, Ἀθήνας: τὸν ἐνθουσιασμό σου δείχνουν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας. Ὅλα τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας. * ΠΑΝ. ΠΑΤΣΑΚΟΝ Πειραιά: Τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σου μὲ ἱκανοποίησαν πολὺ. Δὲ θέλω ὅμως νὰ παραμελῇς τὰ μαθηματὰ σου. * ΑΝΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ,

Ἀθήνας: Τὰ γεμάτα θαυμασμὸ λόγια σου μὲ εὐχαρίστησαν πολὺ. Ἄν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μου μὲ βοηθοῦσαν σὰν ἐσένα, ἡ κυκλοφορία μου θὰ ἀνέβαινε σὲ ἀστρονομικοὺς ἀριθμούς. * ΝΙΚ. ΜΑΡΙΝΟΝ, Ἀθήνας: Τὸ γράμμα σου ἦταν μιὰ ψυχικὴ ἱκανοποίησι γιὰ μένα καὶ μοῦ ἔδωσε κουράγιο γιὰ νὰ συνεχίσω τὸ ἔργο μου. * Ν. ΣΟΦΟΝ. Πειραιά: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ θερμὰ σου λόγια. * ΔΗΜ. ΜΠΟΥΛΟΥΚΟΝ, Χαρσυγι: Ὁ θαυμασμός σου γιὰ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο μὲ συγκίνησε. * ΣΤΕΛΛΑΝ ΜΠΟΥΛΟΥΚΟΥ, Χαρσυγι: Πράγματι, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ποῦ ἔχει γεννήσει ἡ Ἑλλάδα. * ΚΩΝ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΝ, Ἀθήνας: Τὰ γεμάτα ἐνθουσιασμό λόγια σου γιὰ τὸν Ἑλληνα Ὑπεράνθρωπο μὲ κάνουν νὰ ὑπερηφανεύομαι. * ΑΝΑΡΓ. ΣΚΟΝΔΡΑΝ, Ἀθήνας: Ὅ... ἐχθρός σου Σατούρ, θὰ τιμωρηθῇ ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα. * Β. ΠΟΥΚΑΛΑΝ, Ἀθήνας: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια σου. Πράγματι, ὁ «Υπεράνθρωπος» εἶναι τὸ καλύτερο περιπετειώδες καὶ ἡρωϊκὸ περιοδικὸ τοῦ κόσμου. * Α. ΖΑΔΕΝ, Π. Φάληρον: Δὲν ἔχουν τρωτὸ σημεῖο, δηλαδὴ σημεῖο ποῦ νὰ τοὺς βάζῃ σὲ κίνδυνον θανάτου.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δὲ θὰ ἀπαντήσω ἰδιαίτερως στὰ γράμματα, ποῦ περιέχουν μόνο τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀποστολέως γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο ΕΝΘΥΜΙΟ. Εἶναι τόσο πολλὰ ὥστε θὰ γέμιζε ὁλόκληρο τὸ περιοδικό!

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Στὸ τεύχος 35, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Τρίτῃ, ὁ μεγάλος ἥρωάς μας Ἑλ Γκρέκο καὶ οἱ σύμμαχοί του, οἱ Ὑπεράνθρωποι, ἀντιμετωπίζουν μιὰ νέα σατανικὴ ἐπίθεσι τοῦ Δόκτορος Φάουστ! Στὸ τεύχος αὐτὸ ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

Ἡ ζωντανή ΠΑΓΙΔΑ

ὁ ἥλιος καὶ τ' ἄστρα χάνονται καὶ ἡ Γῆ βυθίζεται σ' ἓνα μαῦρο σκοτάδι, ὅπου γεννιῶνται ἀπαίσιμα ὄντα γεμάτα ὑπουλότητα καὶ κακία!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραινὸς καὶ ἡ Ἀστραπὴ πέφτουν στὶς ζωντανὲς παγίδες κι' ὁ Ἑλ Γκρέκο περνάει δύσκολες στιγμὲς παλεύοντας μὲ τὸ σκοτάδι καὶ μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου!

Τὸ τεύχος 35 εἶναι γεμᾶτο ἀγωνία, ἥρωϊσμούς, δράσι, περιπέτεια καὶ αὐτοθυσία!

Δικός σας
ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἔστειλες τὴ διεύθυνσί σου; Λίγες μέρες σοῦ μένουν ἀκόμα, γιατί ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ σου ἄρχισε κιόλας νὰ στέλνῃ τὸ Πρωτοχρονιάτικε

ΕΝΘΥΜΙΟ

τοῦ «Ὑπερανθρώπου» καὶ μπορεῖ νὰ μὴν προλάβῃς! Τὸ ἐνθύμιο αὐτὸ εἶναι ἓνα πολύχρωμο, πρωτότυπο καὶ καλλιτεχνικὰ τυπωμένο, μικροσκοπικὸ ἡμερολόγιο τοῦ «Ὑπερανθρώπου»! Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὰ παιδιὰ ἀπεκτεῖν δικό τους ἡμερολόγιο καὶ μάλιστα μὲ τίς προσωπογραφίες τῶν ἀγαπημένων τους ἡρώων: Ὑπερανθρώπου, Ἑλ Γκρέκο, Ἐλσας, Κεραινεῦ, Ἀστραπῆς καὶ Κεντσετούπη!

ΣΤΕΙΛΕ ΚΑΙ ΣΥ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙ ΣΟΥ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 34 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμοὶ τηλεφών. 36-373

ΞΕΡΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δι-
σκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες κατ'αρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἑσπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρωπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Πτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἐχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας
(Λέκκα 23) οἱ τρεῖς πρώτοι τόμοι τοῦ «Ὑπερανθρώπου» (τεύχη 1—8,
9—16 καὶ 17—24).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιὰ τὶς ἐσπραχίαις καὶ τὸ ἐξω-
τερικὸ ἐπιβάρυνσις γιὰ ἐξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιὰ δσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, βιβλιοδετικά ἐκάστου
τόμου δραχ. 5.000.

Ἀρχισε ἡ βιβλιοδέτησις τοῦ Δ' Τόμου (τεύχη 25—32). Ὅσοι
θέλουν μποροῦν νὰ προσκομίσουν τὰ τεύχη του γιὰ δέσιμο.

